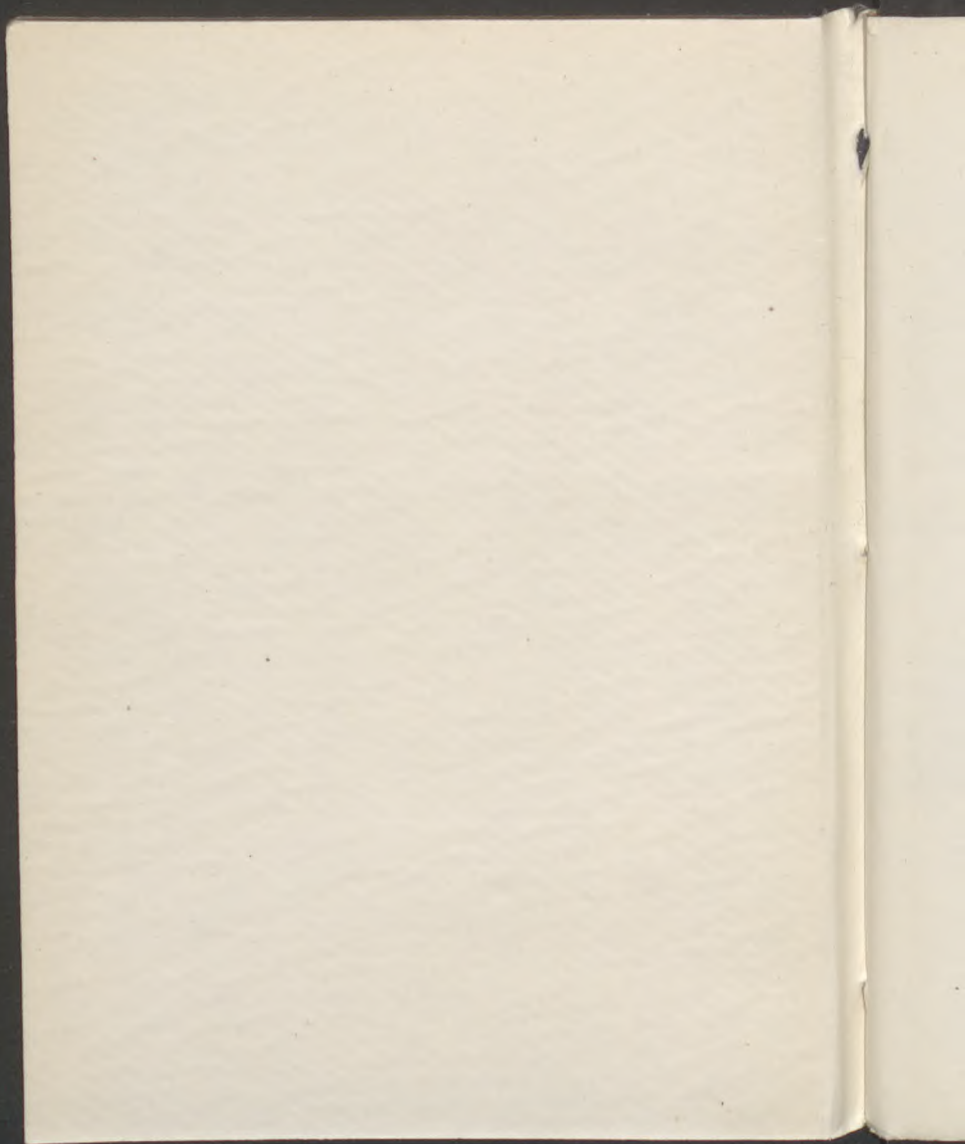

11244

526

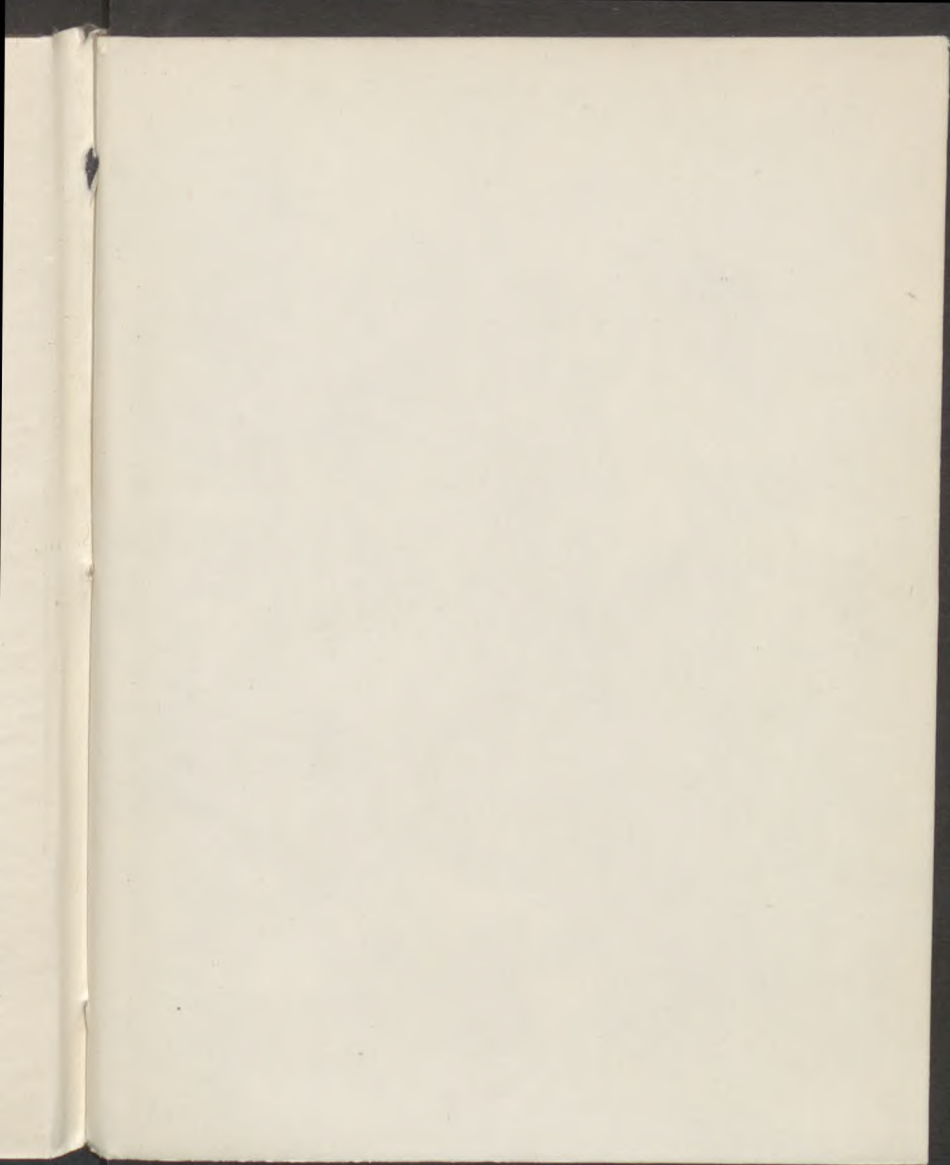

FIG
GOS

526

be

11244
GOSZTONYI ÁDÁM

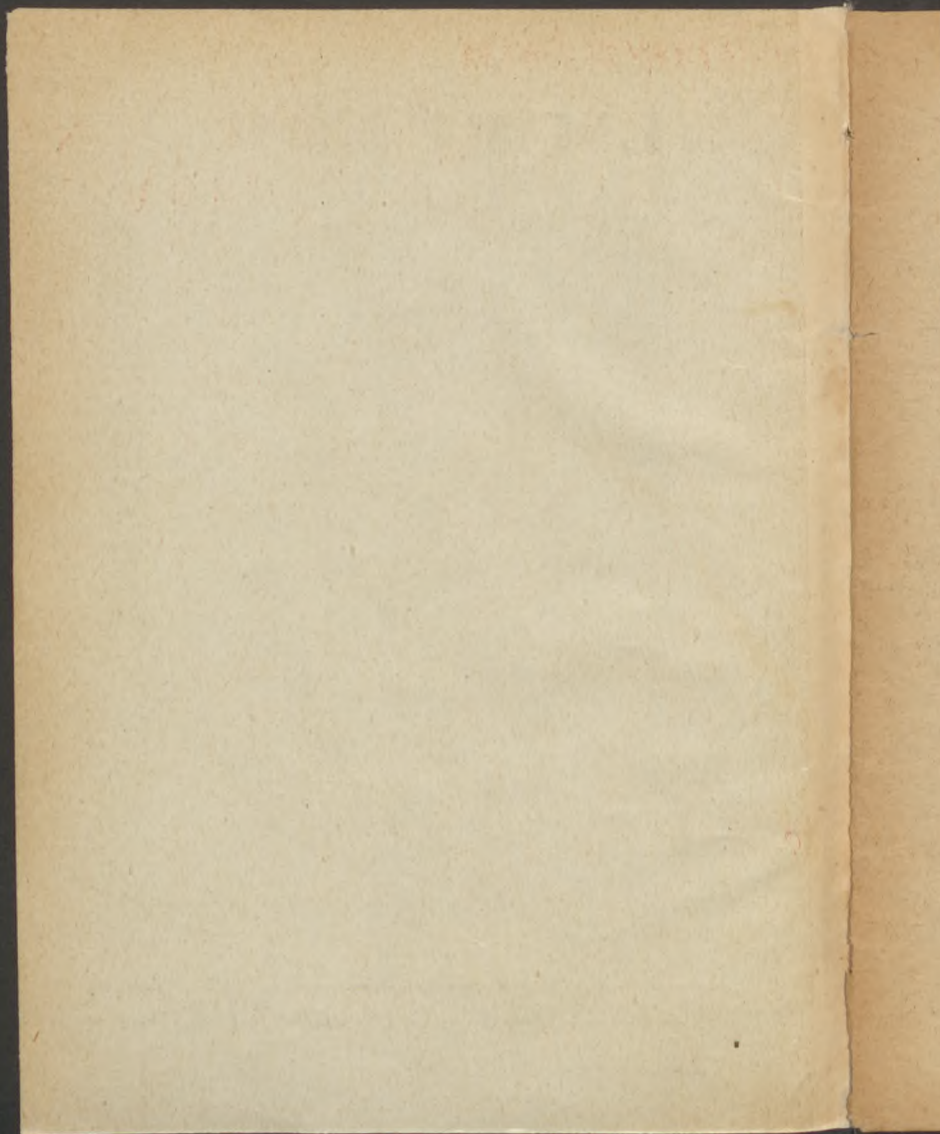

NEM

11.244
bűnös

526

NEM BŰNÖS...!

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

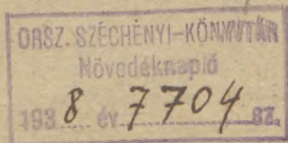
bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

(R 2) ✓

11.244/526

Copyright by Világvárosi Regények, Budapest 1938

Minden jogot fenntartunk

A fűdelet Lengyel Lajos készítette

Foto: Metro

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken — Szerkesztőség és
kiadóhivatal: Budapest, V., Vilmos császár-út 34 — Telefon: 124-798
A szerkesztésért és kiadásért felelős: dr. Id. Kovács Dénes — Előfizetési
ár egy évre 9.60 P, fél évre 4.80 P — Kéziratot csak a bélyeg mellékelese
esetén küldünk vissza, de nem felelünk érte.

Hungária Nyomda R. T., Budapest — Felelős: vitéz Bánó Lehel

Hetenkint két Világvárosi Regény jelenik meg!

I.

Hajnaltól dörömböltek az ajtón.

Harry felriadt. Hirtelenében nem tudta, hogy hol van, azt hitte, hogy az álma folytatódik. Almában a nagybátyja véres holttestét látta...

Az ajtó felől erősebben hallatszott a dörömbölés s a helyzet kezdett kitisztulni Harry előtt. Rájött, hogy a dörömbölés valóság, míg az előbbi jelenet, amelyben a nagybácsi holttestét látta, csak álom lehetett, mert hiszen valami mély vízbe lépett, amit valószínűleg csak azért álmodott, mert a lába — lám! — kilóg a takaró alól...

Már nemcsak dörömbölnek az ajtón, hanem rázzák is. Persze, mert nem szól a csengő. Harry maga intézkedett tegnap este, hogy ne szóljon. Az inasa ugyanis már egy hete elment szabadságra és így ő egyedül maradt kétszobás new-yorki legénylakásán. Az első napok reggelén folyton zavarták, többnyire hitelezők jöttek, egvire szólt a csengő délelőtt, pedig akkor tudott volna legédesebben aludni. Rendszerint későn feküdt le és az utolsó három napban különösen nehezen ment az elalvás, amely hajnal előtt sose következett be.

Ennélfogva tegnap este levette a telefonkagylót a villáról, hogy ne ébreszthesse fel csöngésével és kikapcsolta az ajtó csengőjét is. Ezért rázzák most az ajtót — csengő hiányában...

Első gondolata az volt, hogy szörnyű kellemetlen felkelni, legjobb lenne továbbra is ágyban maradni, hátha elmennek a látogatók az ajtótól...

De a zaj egyre erősebb lett kint. Kemény férfi-hangok hallatszottak s a dörömbölés oly erőlyessé vált, hogy Harry végül is felkászolódott. Az órára nézett. Nem is volt egészen hajnal; reggeli hét óra felé járt...

Bedugta a lábát a szandálba, bebújt a háziköpenyébe; aztán kilépett a tenyérnyi előszobába.

Amint résnyire kinyitotta az ajtót, hirtelen erős kezek nyomták be, nehogy a házigazda, amint meglátja a látogatókat, újra becsaphassa az orruk előtt.

Két szélesvállú ember nyomult be a lakásba. Hatalmas természetük szinte betöltötte a szűk kis előszobát. Nagyon kevés emberismerettel is meg lehetett állapítani róluk, hogy detektívek, annál is inkább, mert mögöttük egy rendőr állott. A tányvérsapkás, szigorú arcélú rendőr kint maradt a folyosón...

— Ön Harry Frost? — kérdezte az egyik detektív.

— Igen — bólintott Harry.

Nyugodtan felelt, de a hangjában megrebbent valami kis ijedtség. Mérgelődött is ezért magában, bár ugyanekkor épp oly gyorsan már mentseget is talált érte a maga számára: a legtöbb polgár-

ember, még ha tiszta is a lelkiismerete, meghökken, ha detektívek riasztják fel hajnalban az álmából...

— Mi tetszik? — kérdezte Harry most már nyugodttá vált hangon, — miről van szó, kérem?
— Nagybátyjával, Mr. Stonehouse-al kapcsolatban volna egynéhány kérdésünk önhöz.

Harry révedezve nézett a beszélő arcába. Hallotta, hogy mit mond, de olyan érzése volt, mintha nem is hozzá szólna. E pillanatban úgy tűnt fel előtte az egész hajnali jelenet, ahogy szandálban, házi köpenyben kint áll az előszobában a két detektívvel, mintha nem is vele történné, hanem mással és ő csak kívülről látná a dolgot. Mintha a dörömbölést az ágyból való kikelést is csak álmodta volna és most az álma folytatódna!...

— Dehát, kérem — ismételte, — miről van szó?

Mialatt beszélt, nem a detektív szemébe nézett, hanem a szeme fölé szállt révetegen a pillantása s ott is maradt jóideig, mintha a figyelemét teljesen lekötötte volna, hogy a detektív szemöldöke egy helyen meg van szakadva. A bal szem fölött a sűrű, barna szemöldököt egy forradás tisztára szakította meg centiméternyi darabon; bizonyára valami súlyos verekedés emléke...

A másik detektívnek szabályos volt az arca, csak a szemei voltak szokatlanul kicsinyek. Ahogy vizsgálódva körülnézett, összeszűkült szempillákkal, apró, fekete szemei szinte két egyenes vonal mögül villógtak elő...

— Arról van szó — mondta a forradásos szemöldökű detektív, — hogy az ön nagybácsiját... hogy úgy mondjam... szerencsétlenség érte!

— Meghalt? — kérdezte Harry tompán.

A detektív bólintott. Kínos szünet állt be. A detektívek és Harry szótlanul nézték egymást. Mintha mindegyik a másikat figyelte volna. Végül a keskeny szemű detektív megmozdult, a háta mögött becsukta a folyosóra vezető ajtót.

Talán azért csukta be, mert észrevette, hogy Harry dideregni kezd a vékony háziköpenyben az előszoba huzatjában.

— Tessék befáradni — intett Harry és befelé indult a hálósobába.

A detektívek szótlanul követték. Bent, a hálósobában Harry cigarettát, szivart kotorászott elő valahonnan. Megkínálta a detektíveket, de azok visszautasították. Harry egyedül gyújtott rá. Az első füstfelhő megnyugtatta az idegeit.

— Hogy halt meg a bácsi? — kérdezte a detektívektől.

A forradásos szemöldökű felelt.

— A részleteket majd megtudja a rendőrségen.

— A rendőrségen?

— Igen. Ugyanis néhány részletre vonatkozóan ki kell hallgatnunk önt. Szíveskedjék velünk fáradni!

Harry szótlanul ült a detektívek mellett az autóban. Tompán nézett maga elé. Tehát Oliver bácsinak vége! Hetvenöt évig élt és úgy látszott, hogy sose fog meghalni. Talán még húsz évig

is elélt volna, ha külső erők nem segíti át a másvilágra...

Harry kinézett az autó ablakán. A Hudson mellett épült autó-stradán robogtak végig eszeveszett gyorsasággal az alsó város felé, ahol a Tombs volt, a newyorki rendőrség várszerű főhadiszállása. Az út egyik oldalán a széles folyam látszott, a számozott dokkok hosszú sorával, ahová a hatalmas tengerjáró hajók álltak be pihenni, némán és fáradtan, mint a hosszú utat megtett vándorok. Az út másik oldalán a közeli és távoli felhőkarcolók magasba nyúló, szeszélyes formái csipkézték az ég alját...

Harry az utat nézte, hogy ne kelljen beszélnie és ne kelljen gondolkoznia. De anélkül, hogy törte volna a fejét az eseményeken, két dolog tiszta és világos bizonyoságként állt előtte. Az egyik az volt, hogy Oliver bácsi halála gazdag emberré tette, mert mostantól kezdve hatmillió dollár egyedüli örököse. Rajta kívül nincs semmiféle más rokon, aki igényt tarthatna a nagy vagyona...

Ez az egyik része a dolognak.

A másik az, hogy — amennyiben a rendőri szakértők szerint a bácsi halálát külső erők okozta — őt fogják gyanúsítani a gyilkossággal!...

Ő érintkezett ugyanis legtöbbször a nagybáccival és neki állt leginkább érdekében az öreg öröklése.

Oliver bácsi a szeszgyártásból szerezte hatalmas vagyonát. Mint egyszerű pálinkafőző, két közepes üsttel kezdte az üzletet, még pedig a

alkoholtilalom alatt, amikor az emberek sorba
laltak a mérges, rossz alkoholtól. Oliver Stone-
house azonban jó pálinkát főzött a vevőinek,
úgy hogy csakhamar híressé váltak azok a csi-
nosformájú palackok, amelyeknek címkéjén ez a
felírás díszelgett:

— «My private brand.» Az én saját, külön
pálinkám!

Alatta pedig Oliver bácsi jellegzetes aláírása.

Mikor az alkoholtilalom véget ért, Oliver Sto-
nehusenak már hatalmas üzeme volt és óriási
vevőköre. Ezt az üzemet nem szerelte le, hanem
egyszerűen átalakította törvényes üzletté, meg-
szerezve a kormány engedélyvét a gyártáshoz és
megfizetve az államnak az adót, visszamenőleg az
elmúlt évek jövedelme után is.

Aztán hirdetni kezdett és újabb öt év alatt úgy
fellendült az üzlet, hogy a Stonehouse-féle whisky
ismertté vált egész Amerikában az Atlanti óceán-
tól a Pacific óceánig.

Oliver bácsi azonban ekkor már hetvenéves
elmúlt, s minthogy egész ifjúkorában küzdött
és csak élete alkonyuló felében mosolygott rá a
szerencse, szeretett volna még élvezni valamit az
életből. Eladta a gyárát hatmillió dollárért, ki-
kötvén ezenkívül magának százezer dollár évi ré-
szesedést élete fogytáig. Aztán vett egy gyönyörű
birtokot Long Islandon, a gazdagok szívé-
n, ahol városok, falvak, nyaralótelepek keletkeztek
az utolsó évtizedekben, csupa jómódú lakossal,
akik a newyorki felhőkarcolóik közül odamene-
kültek friss levegőt szívni.

Oliver bácsi Harry édesanyjának volt a bátyja.

Harry ugyan nem ismerte az édesanyját, mert kiskorában elhunyt, de a fényképeiről megállapíthatta a hasonlóságot. Ez azonban nem töltötte el meghatottsággal Oliver bácsi iránt, akit magában nem is nevezett másként, mint «az a vén zsugori», vagy «az a vén salabakter».

Harry ugyanis tízéves kora óta, mint árva gyermek, Oliver bácsi gondnoksága alatt állt, aki nem túlságos bőkezűséggel szabta ki számára a megélhetésre szükséges összegeket. Pedig Harry jól tudta, hogy szülei szép kis polgári vagyont hagytak rá. Hiszen szikvízgyáruk volt Newyork állam északi részében, ami dúsan jövedelmezeit. Harrynek mégis úgy kellett élni ifjúkorában, mint a legszegényebb diáknak, mert Oliver bácsinak az volt a nézete, hogy így ismeri meg az ifjúság legjobban az életet. De Harry nem hitt az ilyen szólamoknak. Harry szerint Oliver bácsi egyszerűen rossz ember volt, aki sokat küzködött ifjúkorában, tehát most pusztá kárörömből azt kívánta, hogy más is küzködjék...

Küzködött is Harry, nem tehetett mást, mindaddig, amíg nagykorú nem lett. Mikor azonban elmúlt huszonnégyéves és átvette a még meglevő szikvízgyárat, megnyílt előtte a világ.

Harry rávetette magát a szórakozásra. Élni akart, kárpótolni mindazt, amit ifjúsága előző éveiben elmulasztott. Mindennapi, illetve minden éjszakai vendége lett a Broadway mulatóinak, a night-clubeknek. Népszerű volt, mert egyáltalában nem bánt fukarul, sőt még csak meggondoltan sem a pénzzel. Mikor jókedve volt, röppöltek a tíz-, húsz-, sőt ötvendolláros borralalók is.

Igy hát érthető, hogy amikor megjelent a Hot-tentotte-Clubban, a Paradise-ban, vagy a Silver Slippersben, az összes alkalmazottnak felragyogott a szemük, a pincérek hajlongtak s a zenekar megszakítva az eddig játszott számot, Harry kedvence blue-songját kezdte el játszani.

De mindez csak másfél évig ment zavartalanul. Aztán akadozni kezdett a kerék, mert kiderült, hogy a szikvízgyár nem is olyan jó üzlet és nem is ontja olyan korlátlan bőséggel a pénzt, mint azt Harry remélte. A szikvízgyár csődbe ment és Harry kénytelen volt Oliver bácsi segítségéhez folyamodni. Ez nagyon megalázó és kényelmetlen feladat volt, Harry azonban lenyelte a büszkeségét, mert rászorult a nagybácsi pénzére. Oliver bácsi kíségette az unokaöccsét, de éppen csak annyira, hogy újra lábra állhatott. Félév múlva azonban Harry újra hajba jutott, mert a lecke nem használt és nem volt hajlandó eddigi életmódjával felhagyni. Ekkor azonban már nem várta meg a csődöt, hanem szépen eladta a gyárat potom árért. Oliver bácsinak nem szólt semmit erről. A gyárért kapott néhány ezer dollárt felélte, aztán ott állt kereset és munka nélkül. Ez azonban nem aggasztotta, mert hiszen tudta, hogy Oliver Stonehouse vagyonát úgy is ő fogja örökölni. Tudták ezt mások is, akik hitelügyletekkel és kölesönök szerzésével foglalkoznak. Akire hatmillió dollár örökség vár, annak nem kell félni attól, hogy éhen hal.

Harry úgy élt tovább is, mint azelőtt, nyugodtan és előkelően, a kölesönökből, amiket természetesen nagy kamatra vett fel. Inast tartott és

elegáns legénylakást, ahol nem egyszer vidám társaság kereste fel. Lakása a Park Avenuebe torkoló egyik csendes mellékutcában volt, ahol márványhomlokzatú, hűvösen előkelő házak sorakoznak, melyeket magánpalotákból alakítottak át bérházakká. Harrynek itt volt minden kényelemmel berendezett kétszobás lakása. A folyosói aijtaján kívül volt egy teljesen külön bejáratú is, amelyen keresztül a diszkrétebb hölgylátogatókat fogadta.

Minderről azonban Oliver bácsi mitsem tudott. Harry volt annyira tapintatos, hogy nem mesélt el olyan dolgokat, amelyekről tudhatta, hogy az öreg urat mérgesítenék. Egyáltalában Harry keveset beszélt magáról. Meghagyta a nagybácsit abban a hitben, hogy szorgalmasan folytatja az üzletet és komoly munkálkodásban tölti az életét. Ezt a kegyes csalást Harry azért követte el, mert nem szeretett vitatkozni s meg akart maradni az öreg úr kegyeiben, akinek jóakarától annyi minden függött. Harry minden hét végén kihajtott autóján Bluenekre, a Stonehouse birtokra, ahol a weekenden keresztül szórakoztatta az öregurat. Sőt, az utóbbi időben néha hétköznapi is kiment. És a nagybácsi szemmel láthatólag egyre szívesebben fogadta az unokaöccsét, ami azzal magyarázható, hogy Harry, attól függetlenül, hogy nem tudott a pénzre vigyázni, végeredményben figyelmes és kellemes modorú fiatalember volt. Harry az utóbbi időkben viselkedésével teljesen leserelte a zsörtölődni szerető nagybácsit, aki végrendeletet is csinált, amelyben Harryt jelölte meg általános örökösének.

gy hát Harry sokat gondolt arra a napra, mikor a «vén salabakter» behúnyja majd a szemét, s ő egyszerre független és gazdag ember lesz.

Most pedig, hogy az öreg váratlanul és gyanús körülmények között meghalt, nyilvánvaló volt, hogy őt is elő fogják venni, kikérdezik, sőt talán gyanúba is veszik.

Erre el lehet készülvé. A fontos csak az, hogy most megőrizze a nyugalma, nehogy még jobban gyanúba keveredjék. Nyugodtan, okosan kell viselkednie, hogy bebizonyíthassa az ártatlanságát.

Éppen azért, miután a detektívek nem adtak neki bővebb felvilágosítást és nem árulták el előtte az öreg halálának gyanús részleteit, Harry nem is kérdezősködött tovább, hanem lehetőleg közömbösen kinézett az ablakon.

Majd kiderül minden...

A Tombsban udvariasan fogadták, a detektív-főnök maga hallgatta ki. Cigarettaival kínálta meg Harryt és helyet mutatott neki egy öblös fotelben.

— Kérem, csak formáság az egész. Mikor ön tegnap meglátogatta a nagybátyját, nem tapasztalt semmi különöset?

— Nem — akarta felelni Harry önkéntelenül, de mielőtt kimondta volna reflexszerűen a szót, észrevette a kérdés mögött rejlő fogást, mellyel a detektív-főnök, úgy látszik, törbe akarta csalni. Energikusan felelt.

— Azt akarja kérdezni, ugyebár, hogy mikor

utoljára láttam a nagybátyámat, nem láttam-e rajta semmi különösöt?

— Igen — felelte a detektív főnök, — hát nem azt kérdeztem?

— Nem. Ön azt kérdezte, hogy tegnap mit vettem észre?

— Ez ugyanaz.

— Nem. Tegnap ugyanis nem láttam a nagybátyám. Ma csütörtök van és én tegnap, szerdán, itt voltam a városban. A weekenden voltam kint nála Bluenecken. Utoljára vasárnap este láttam Oliver bácsit.

A detektív főnök visszaült az íróasztala mellé. Harry felkelt a fotelból. Az arca sápadt volt és a hangja remegni kezdett a haragtól, ami egyre jobban fűtötte.

— Most már én is szeretném tudni, hogy mi történt tegnap? Mi történt a nagybátyámmal? Hogy halt meg? Nem volnának szívesek végre megmondani?! Azt hiszem, hogy nekem, mint egyetlen rokonának, elvégre is jogom van érdeklődni...

— Hogyne, hogyne, természetesen!... — mondta a detektív főnök és kihúzta az íróasztal fiókját. A fiókból elővett egy fényképet és szó nélkül Harry elé tartotta.

Harry úgy érezte, hogy elájul. A kép fákat ábrázolt, Oliver bácsi kertjének egy részletét, amit Harry jól ismert. A fák között, alacsony farakás mellett, holtan feküdt az öreg Oliver Stonehouse. Az arca véres volt, a koponyáján tútongó basáddék, amit nyilvánvalóan fejsze hasított rajta. Ott is volt a halott mellett a fejsze, illetve csak

a nyele. A foka nem volt látható sehol. A fejsze nyele az áldozat keze mellett feküdt, mintha csak most ejtette volna ki a kezéből...

Harry sápadtan nézte a képet, kavargó gyomorral és szédülő fejjel. Mikor felpillantott, észrevette, hogy a detektívfőnök élesen figyel és áthatóan néz az arcába.

Harry jeges rémülettel és tehetetlen haraggal érezte a detektívfőnök szeméből feléje áradó gyanút.

— Nos, mit szól hozzá?

— Rettenetes... — sóhajtotta a fiatalember és elborzadva tette hozzá, — dehát hogy... hogy történhetett ez?

— Gyilkosság.

— Gondolja, hogy... hogy megölték?

— Minden valószínűség szerint — mondta a detektívfőnök nyugodtan, majd kissé gúnyosan tette hozzá, — hacsak azt nem tételezzük fel, hogy az öreg úr, talán öngyilkossági szándékból, saját maga vágta fejbe magát a baltával!

Harry nem akarta észrevenni a detektív mondásában csillogó humort, hanem egész komolyan elgondolkozott rajta.

— Persze, ez nem valószínű... Dehát ki tehetette?

— Éppen ezt akarjuk kikutatni — mondta a detektívfőnök.

— Talán valami szolga... Valami elbocsátott alkalmazott...

— Aligha! Sem a Stonehouse-kastélyból, sem a birtokról évek óta nem bocsátottak el alkalmazottat.

A detektív főnök ismét fürkészően és átható pillantással nézett Harry arcába.

— Ezt önnek, mint a kastély leggyakoribb látogatójának, aki teljesen tisztában volt a házi viszonyokkal, tudni kellene...

Harry érezte, hogy a megjegyzésre mint vörösödik el az arca, mint kezdenek el remegni az ujjai a méltatlankodás és harag izgalmaiban.

— Na de kérem... — kezdte és érezte, hogy egyszerre a hangja is berekedt, — ön igazán úgy beszél, mintha én... mintha engem gyanúsítana! Remélem, hogy nem gyanúsít engem!

— Mi senkit sem gyanúsítunk, — felelte a detektív hidegen, — amíg nincs ellene bizonyítékunk...

Harry a detektív főnök nyugodt és kegyetlen arcába nézett és olyan érzése támadt, hogy ezt az embert most ököllel kellene arcba csapni. Mert akármit is mond, akárhogy is mondja, mindig kiérzik belőle, hogy őt gyanúsítja. Nincs kizárva, hogy megpróbál bizonyítékokat gyűjteni ellene, csakhogy minél gyorsabban felépíttesse a vádat valaki ellen s így érdemeket szerezhessen magának... Ez az ember olyannak látszik, mint aki képes egy ártatlant is a vilányosszékbe juttatni, csakhogy látszólagos eredményt mutasson fel... — Képes most is bizonyítékokat gyűjteni — gondolta magában Harry, — ha nem is talál komoly adatokat ellenem, de összeszedhet mindenféle apróságot, amik jelentéktelenek ugyan, de együttvéve látszat erejével megfojthatnak egy ártatlan embert is...

Ettől a lehetőségtől izgalom fogta el.

A detektívfőnök mintha csak megérezte volna Harry gondolatait s mintha enyhíteni akarta volna eddigi viselkedése rossz hatását, udvariasan mondta:

— Természetesen elsősorban mi is a személyzet között keressük a gyilkost, mint ahogy ön az előbb erre logikusan rámutatott. A segítség, amit öntől várunk, csupán az, hogy közelebbi felvilágosítást kapjunk a Stonehouse-kastély rendjére, az áldozat szokásaira s egyéb olyan mellékkörülményekre vonatkozólag, amelyek esetleg nyomra vezethetnek... Tehát lesz szíves, ügyebár...?

— Kérem — felelte Harry lecsillapodva, — rendelkezésére állok!

A detektívfőnök a jegyzeteibe nézett, felemelte ceruzáját, kérdezősködött egyre-másra vonatkozólag, amikre Harry nyugodt válaszokat adott. A kihallgatás még vagy tíz percig tartott.

Ekkor megszólalt a telefon. A detektív a füléhez emelte a kagylót és az érdeklődéstől felcsillanó szemmel hallgatott valami jelentést:

— Igen... Megvan?... Igen... Remek...!

Amíg hallgatta a telefont, közben gyorsan jegyzett valamit az előtte levő papírra. Aztán letette a kagylót és megnyomta a csengőt, mire egy detektív lépett be. A forradásos szemöldökű volt, aki Harryt idekísérte.

— Hozza be az első számú bűnjelet.

A detektív kiment és nemsokára egy barna papírba csomagolt valamivel tért vissza. A detektívfőnök egy acélfejsze élesre köszörült fokát hámoztta ki a papírból. A fényesre csiszolt acé-

lon néhány komor folt sötétlett: szemmel láthatólag vérnyomok...

A detektív főnök felmutatta Harry előtt.

— Ezt a fejszét ön vette három héttel ezelőtt New Yorkban, a 4-ik Avenue 243. szám alatt, a Hoffer és Schlammer cégnél. Igaz?

— Igen — felelte Harry, — ez igaz, de... az Ég szerelmére... tessék megérteni...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert elcsuklott a hangja az izgalomtól.

A detektív főnök a vállára tette a kezét.

— Önt ezennel letartóztatom!

2.

Harry az ügyészség fogházában ült egy cellában. Csinos cella volt, modern kényelemmel berendezve, hideg- és melegvízszolgáltatással, központi fűtéssel és szellőztető készülékkel ellátva, úgy, hogy szállodai szobának is lehetett volna tartani, ha történetesen nem lett volna vasrács az ajtó helyén.

Egyenruhás őr járkált a folyosón és ahogy elment a cella előtt, oldalt pillantva benézett, hogy minden rendben van-e? Aztán járkált tovább.

A folyosó végében telefonkészülék volt a falon. Most megszólalt a telefonkészülék csengője. Az őr levette a kagylót, hallgatta a telefonon érkező rendelkezést, aztán összecsapta a bokáját.

— Igenis, igazgató úr.

Odalépett Harry cellájához. A kulcsot nagy zörgéssel beillesztette a zárba és megforgatta benne.

— Jöjjön — nyitotta ki az ajtót Harry előtt, — az irodában várják.

— Kicsoda? — kérdezte Harry.

— Azt nem tudom. De ha tudnám, sem volna jogom megmondani.

Harry szótlanul ment az örrel. Az irodában egy cvikkeres, kellemes arcú úr várta, aki némileg hasonlított Lloyd Georgera.

— Itt a védőügyvédje, kérem — mutatott rá a fogházigazgató az összes úriemberre, — ez itt Mr. Woodbury.

— Csakhogy itt van végre ügyvéd úr — sóhajtott Harry, — alig vártam már!

Samuel Woodbury híres ügyvéd volt, aki főleg bűnügyekben szerepelt. Majdnem mindig olyan védenceket képviselt, akikre már az akasztófa, vagy a villanyösszék vetette az árnyékát. Samuel Woodburynak eddig mindig sikerült elhessegetnie ezt az árnyékot. A hírnevét az alapozta meg, hogy még eddig egyetlen védencét sem végezték ki. Woodbury mostanában már nem is igen vállalt el védelmet, csak ha a pör igen nagy port vert fel és országos szereplésre nyújtott alkalmat, vagy ha nagy pénzzel fizették meg a munkáját.

Ebben az esetben mindkettőt együtt találta. A milliomos Oliver Stonehouse különös halálát országos szenzációvá dagasztották az ujságok s az is valószínűnek látszott, hogy Harry Frost, a mül-
liók örököse, akire a gyilkosság gyanuja esett,

alaposan meg is fog fizetni annak a védőügyvédnek, aki kihúzza őt a csávából.

Igy hát Mr. Woodbury, mikor megkapta Harry Frost levelét, amelyben felkérte védőjéül, nem gondolkodott soká, hanem — ime — bejött a fogházba.

A warden a híres védő iránti tiszteletből maga mutatta be Mr. Woodburyt és védencét egymásnak, aztán egy másik szobába ment át velük, ahol egyedül hagyta őket.

— Rendben van — mondta Woodbury, — vállalom a védelmét.

— Köszönöm. És mit kér a munkájáért, ügyvéd úr?

Mr. Woodbury hátrasímitotta fehér oroszlán-szőrényét, aztán szemrebbenés nélkül mondta:

— Százezer dollárt.

Harry ugyan el volt készülve valami nagy számmra, de azért mégis meghökkent.

— Tessék?

— Százezer dollárt kérek — ismételte nyugodtan Mr. Woodbury, — de ezért vállalom a felelősséget is. Vagyis csak akkor kell fizetnie, ha felmentik. Ha elítélik, vagy ha éppen villanyösszékbe kerül, nem kell fizetnie egy centet sem.

Harry alig észrevehetően meghorzongott a villanyösszék szóra. Mr. Woodbury éles szeme észrevette ezt.

— Megér magának százezer dollárt — kérdezte tőle, — hogy ép bőrrel minden büntetés nélkül kikerül a csávából.?

— Igen... — felelte habozva Harry, —

persze, hogy megér mindent... De ne felejtse el ügyvéd úr, hogy ártatlan vagyok...!

— Nem az a fontos — felelte Woodbury nyugodt, csendes cinizmussal, — hogy ártatlan-e valaki, vagy nem, hanem az, hogy be tudja-e az ártatlanságát bizonyítani?

Harry ingerülten felelni akart, de aztán lenyelte. Csak nem fog itt összeveszni a saját védőügyvédjével!

Hát lássuk csak... — gondolkozott Woodbury, — a legsúlyosabb bizonyíték maga ellen az, hogy a fejszét, amivel az áldozatot megölték, maga vásárolta. Ezt bebizonyították, s attól félek, hogy nem érdemes tagadni sem.

— Dehát ki akarja tagadni? — kiáltott fel Harry keserűen. — Elismerem, hogy a fejszét én vettem a 4-ik avenue 234. számú házban levő Hoffer és Schlammer szerszámkereskedő cégnél. Dehát mit jelent ez?

— Nagyon sokat. Ne felejtse el, hogy az ügyesküdtszék elé kerül és az esküdteknek elég egy ilyen bizonyíték, hogy valakinek a bűnösségét készpénznek vegyék.

— De hiszen Oiver bácsi kívánságára vettem meg a fejszét.

— Tessék? — nézett rá az ügyvéd nyitott szájjal, — hogy mondta?

— Igenis, Oliver bácsi kívánságára vettem. A bácsinál ugyanis mintegy másfél évvel ezelőtt emésztési zavarok kezdtek mutatkozni s az orvos főbbek között mozgást, sportot ajánlott. A nagybácsi ekkor kihívott magához, elmesélte a dolgot és kérdezte, hogy milyen sportot ajánla-

nék? Természetesen futásról, úszásról, ugrásról, vagy egyéb atlétikai sportról nem lehet szó egy hetvenötéves embernél. Maradt volna tehát a golfozás, amit azonban Oliver bácsi gyűlölt. Nem tartotta férfiasnak, mindig kinevette és kigúnyolta a golfozókat. Majmoknak nevezte őket. Most elkezdjen ő maga is golfozni? Ekkor eszébe jutott Oliver bácsinak a favágás.

— Álljunk csak meg. Neki jutott az eszébe, vagy magának?

— Neki. Vilmos császárt említette, aki naponta fát vág és megkérdezte tőlem, hogy mi a véleményem a favágásról, mint sportról? Erre én azt mondtam, hogy biztosan egyike a legegészségesebb és legedzőbb sportoknak, mert mikor a boxhajnokok például valami nehéz mérkőzésre treníroznak, akkor fölveszik a favágást is a különböző edző módszerek közé. Ez döntött, Oliver bácsi a favágást választotta és rögtön behajtott velem New-Yorkba, hogy vegyünk egy baltát. Amíg benn voltam az üzletben, ő az autóban várt.

— Hát ez más — simogatta a haját Woodbury és igazgatta a szemüvegét, — erről nem tudtam, a vallomásnak ezt a részét nem olvastam a rendőrségi jegyzőkönyvben. Vagy talán nem vallotta ezt a rendőrségen?

— Nem, a rendőrségen nem vallottam ezt.

— És mért nem, ha szabad kérdezni?

— Mert, mikor letartóztattak, az amerikai törvények értelmében figyelmeztettek, hogy minden, amit ezután vallok, felhasználható ellenem tanúságként, viszont nem vagyok köteles vallani, ha nem akarok, amíg nem tanácskoztam a vé-

dömmel. Én tehát mostanáig semmit sem vallottam!

— Nagyszerű — dörzsölte a kezét Woodbury, — de hiszen az ön nyugalma nagyszerű! Kitűnően viselkedett. Most már csak az a kérdés, ami a fejsze megvásárlását illeti, ki igazolhatja az ön állítását?

— Ki igazolhatná? — idegeskedett Harry. — A nagybátyám már meghalt és nem hívtunk tanút a sportról való beszélgetéshez.

— Jó, jó, de talán látta valaki magukat? Mondjuk a sofőr, aki a kocsit hajtotta...

— Nem volt sofőr velünk. Én magam vittem be a saját kocsimon Oliver bácsit a városba Blueneckről.

— De talán látta magukat valaki. Esetleg a személyzet közül valaki.

— Emlékszem rá, hogy Rufus, az öreg komornyik ott állt a kastély ajtajában, mikor elhajtottam Oliver bácsival. Lehet, hogy Rufus emlékszik is erre, de az is lehet, hogy összekeveri a dátumokat. Hiszen másfél év alatt többször is megtörtént, hogy elmentünk kocsikázni a bácsival...

— Hm, ez is jobb, mint a semmi. A tanú úgy vall, ahogy kérdezi az ember. Ez a védő művészetének egyik oldala. Van azonban itt egy pont, amit még fontosabb lenne tisztázni, mint a balta vásárlásának körülményeit.

— És mi lenne az?

— Ön a rendőrségen azt vallotta, hogy szerdán, tehát a gyilkosság napján nem volt kint Bluenecken. Ezzel szemben...

Harry egyszerre megint izgatott lett. Felháborít-

totta, hogy a saját védője is úgy beszél vele, mintha kételkedne az ártatlanságában. Holott ha valakinek, úgy elsősorban a védőnek kell elfogadni — akár minden látszat ellenére is, — igazságnak, hogy a védenca ártatlan. Tulajdonképpen ez kötelessége.

— Mi áll ezzel szemben?... — kérdezte izgatottan. — Talán tanúk vannak, akik láttak a helyszínen?...

— Nem, erről szó sincs — nyugtatta meg Woodbury, — csak arról van szó, hogy magának kellene igazolni, nem azt, hogy nem volt ott, hanem, hogy a gyilkosság idején máshol volt. Egy szóval a legüdvösebb volna, ha alibit tudnánk igazolni.

— Értem, — mondta Harry csendesen, elgondolkozva.

— Hát lássuk csak — folytatta Woodbury, — hol volt maga azon a bizonyos szerdán, amikor a nagybátyja meghalt?

— Otthon voltam a lakásomon.

— Ki tudja ezt igazolni? Az inasa?...

— Sajnos, az inasom egy hete szabadságra ment. Egyedül voltam otthon egész nap.

— Dehát valaki csak tudja bizonyítani, hogy igazat mond. Valaki csak látta, nem? Portás, cseléd...

— Attól félek, hogy nem. Hajnalban feküdtem le ugyanis és egész nap aludtam.

— Dehát hogy ment be a lakásba, hogy nem látta senki?

— A lakásomnak van oldalt egy külön bejárata, amely főleg női látogatók fogadására szolgál.

De most magam is azt használtam s ezért nem látta senki, amikor bementem.

— Kár, kár — töprengett Woodbury, — ez nagyon győnge pont. Ezt meg kell valahogy erősíteni. Még nem tudom, hogyan, de majd gondolkozom róla. Holnap újra bejövök. Addig is — van valami kívánsága? Úgy értem, az étkezést, cigarettát illetőleg...

— Köszönöm, minden rendben van. Illetve... egy szívességet mégis tehetne nekem ügyvéd úr.

— Szívesen. Mi az?

— Értesítsen egy fiatal hölgyet a Silver Slippers mulatóban. Claudia Merton a neve. Tán-cosnő...

Woodbury gyorsan feljegyezte a nevet.

— És mit mondjak a fiatal hölgynek?

— Kérem, nyugtassa meg, hogy nem lesz semmi baj. Hogy ne féltsen, mert ártatlan vagyok. Nem szeretném, ha Claudia mindenfélét gondolna rólam...

— Legyen nyugodt, majd beszélek vele!

Harry ismét ott ült a cellájában. Az ór egykedvűen ment néha végig a folyosón s közönyösen vetett egy-egy pillantást oldalt a rácson keresztül a fogolyra.

A többi zárkákban, melyeket Harry nem láthatott, más foglyok ültek, feküdtek, gondolkoztak, álmodoztak, tépelődtek, vagy reméltek. Az egyik zárkában egy fogoly szájharmonikázott. Egy néger volt, aki Isten tudja, hogy miért került ide. Most a szájharmonikába öntötte minden bánatát.

vágyát és érzését. Valami kifürkészhetetlenül atavisztikus, talán az őserdőben élt őseitől öröklött ritmusérzéssel fújt egy négeres dallamú songot. Az a közismert blue-song volt, amely St. Louis-blues néven lett azóta közismert Amerikában és az egész világon.

A többi cella lakói csendesen, némelyek szinte meghatottan hallgatták. Harry is elálmodozott. A St. Louis-blues volt a kedvenc dala, ezt játszotta a zenekar a Silver Slippersben, ezzel üdvözölték őt valahányszor belépett a mulatóba.

A St. Louis-blues hangjai mellett látta meg először Claudia Mertont.

Claudia táncosnő volt. Nem egyedül táncolt, hanem egy férfival. A férfit Leonártnak hívták. Claudia és Leonárd volt a táncospár neve, így szerepeltek a műsorban, így hirdette a plakát őket, így ragyogott a nevük izzó villanybetűkből kirakva a bejárat fölött.

Ebből is látszik, hogy Claudia és Leonárd nem volt holmi kis jelentéktelen táncospár, amilyen százával kering a Broadway fényözőne körül és várja a jó szerencsét, amely kiemeli őket a névtelenség és ismeretlenség homályából. Őket már nem lehetett első számnak tenni a műsorban, mert Claudia és Leonárd komoly attrakciónak számított, melyet a mulató igazgatósága köteles volt a szerződés szerint, villanybetűkkel hirdetni.

Claudiáról és Leonárdról azt kürtölték világgá a hirdetések, hogy mint táncospár, ők lesznek az utódai a filmen a világhírű Ginger Rogersnek és Fred Astairnek.

Ezt azonban egyelőre csak a fizetett hirdetések

állították, a filmproducerek nem vettek tudomást róla és így Claudia és Leonárd továbbra is a Silver Slippersben táncolt.

Ami azt illeti, Claudia és Leonárd nem is hasonlítottak a hirdetésben említett világhírű táncospárhoz és nem is szalontáncokat mulattak be, mint Ginger Rogers és Astair, hanem nehéz akrobata táncokat. És Claudia nem volt szőke, álmatag típus, mint Ginger Rogers, hanem fekete, komoly szépség, sötét szemmel, amelynek pillantása mögött mintha rejtett szenvedély lobogna, amely arra vár, hogy elemésszen valakit a szerelem tüzeiben...

Claudia középen elválasztva, simán lefésülve hordta éjfélete haját, mely úgy csillogott, mintha japán lakkal lenne befestve. Az arca szabályos volt, ovális, de telt, a bőre pedig krémszínű, kissé sárgás, mint az elefántcsont. És a teste arányos, mint egy szobor...

Valóban, ahogy megjelent a Silver Slippers parkettjének közepén, a reflektorok több oldalról feléje sugárzó fénykörében, ahogy az aranypikkelyes köpenyt ledobta magáról és ott állt a mámoros emberek csillogó szeme előtt, úgyszólván teljesen meztelenül, úgy látszott, mintha egy életnagyságú elefántcsont szobor elevenedett volna meg. És ez a szoborszerűség nem változott meg mozgás közben sem. Ógörög pajzsként feszülő, szoborszerűen szép mellének rugalmas vonalait nem rontotta el a tánc: minden lépése, táncoló testének minden vonala harmóniában állt azzal a szépséggel, melyet maga körül árasztott...

Rövid táncot lejtett, mintegy bevezetőként, az-

tán megjelent Leonárd. A férfi első megjelenésre nem volt szimpatikus. Mikor mozdulatlanul állt, látszott az arcán, hogy alacsony származású lehet, a homloka nem árult el túlsok intelligenciát, az arca pedig — eltekintve bizonyos bőrhibáktól, amit vastag púder takart el — lelki durvaságra mutatott.

Mikor azonban táncolni kezdett, ez a hatás gyengült és a néző elfelejtette az első benyomásokat; valószínűleg főleg a tánc által okozott érzelmi hullámzások következtében. Leonárd fölkapta a lányt és kidagadó izmokkal úgy emelte a magasba, úgy dobálta és forgatta maga körül, hogy a néző öntudatlanul is az őseMBERI kegyetlenségre emlékezett.

Ez lehetett alapja annak a frenetikus tapsnak, amely a szám végén dördült fel estéről estére. A siker hozta magával, hogy Claudia értéke, mint nő is egyszerre jelentős magasságra növekedett a Broadway éjszakai életében. Sok férfiszem tapadt vágyakozva estéről estére az elefántcsontszerű testre, melynek mozdulatait, hajladozását százan és százan látták — s majdnem ugyanannyian kívánták is meg.

De talán senki sem annyira, mint Harry.

Ő ott ült az egyik asztal mellett, amelyek a parkett közepén levő négyszöget szegélyezték, ahol az előadó művészek felléptek.

Előadás után hatalmas csokrot küldött a lánynak. A csokor dísze tizenkét szál japán orchidea volt. A tizenharmadik orchideát Harry tartotta a kezében, mikor másnap este megint ott ült a parkett közepén levő négyszög mellett.

Claudia szeme felvillant, ahogy meglátta és bár se nem intett, se egyéb célzást nem adott, Harry a sötét szemek fekete pillantásából kiolvasta, hogy a lány nem idegenkedik tőle.

Előadás után — a műsor jóval egy óra után végződött a Silver Slippersben s volt már két óra is, mikor a szereplők, akik nem mentek a vendégek közé, elhagyták a helyiséget, — Harry megvárta a lányt a művészbejárónál.

Claudia elfogadta Harry meghívását és beült a kocsiába. Az 52-ik utcába mentek, ahol francia, olasz, spanyol és egyéb nemzetiségű mulatók voltak összezsúfolva, mint a párizsi Montmartre-on. Pezsgőt ittak, táncoltak a kitűnő jazzbandák muzsikájára s Harry mámoros boldogsággal érezte tánc közben Claudia arányos formájú testének forró közelségét.

A lány parfümje is kábító volt. Valami varázsos, keleti illat lehetett, amit Harry eddig még sosem érzett. Ezen nem volt semmi csodálatos, mert Harry aránylag tapasztalatlan volt, ha most szórta is a pénzt s élte is világát, de ifjúkorában, mint említettük, sokat nélkülözött, sokszor szűken állt pénz dolgában, így tehát szerelemben is tapasztalatlan maradt.

Most egyszerre felgyúlt s úgy érezte, hogy elérkezett élete nagy szenvedélyéhez. Ez a nő az övé lesz, ezt meg kell hódítani minden áron!...

Már hajnal volt, amikor végre megindultak hazafelé. Claudia a Taft elnökről elnevezett szállodában lakott, ahová gyalog is elmehettek volna, hiszen a körzetben van, alig néhány utcányi távolságra. A Hotel Taft, ha nem is a legelőkelőbb

szállodák egyike New-Yorkban, de a középtinomságú mondain szállodák közé tartozik.

— Felkísérem a szobájába — suttogta Harry az autóban, mikor a szálló elé érkeztek.

— Nem — mondta Claudia, — a partnerem is itt lakik a szállodában. Es nem szeretném, ha Leonárd megtudná!... Féltékeny... Még rosszszat gondolna.

— Miért, mi köze a partnerének magához? — kérdezte Harry kissé idegesen.

— Semmi. Csak jóbarátok vagyunk. De úgy érzem, illik tiszteletben tartani az érzékenységet...

Másnap is találkoztak, de másnap újabb ok akadt, ami miatt Claudia nem adta meg magát, bár szemmel láthatólag gyöngédebb barátsággal viselkedett, mint tegnap és nagyobb vonzalomnak adta tanujelét Harry iránt.

A következő napon a késő délutáni órákban találkoztak, amikor Claudia már kialudta magát. Harry érte akart menni a hotelbe, de Claudia nem engedte, nehogy partnere meglássa.

Harry már hetek óta ostromolta Claudiát és még mindig nem ért el vele semmi eredményt. Ekkor már úgy érezte Harry, hogy komolyan szerelmes a lányba, hogy minden áldozatra hajlandó, akár képes lenne meghalni is érte.

De ilyen nagy áldozatra nem volt szükség. Egyszer a Fifth Avenuen sétáltak, Cartier kirakata előtt s Claudia önkéntelen női kíváncsisággal megállt az ékszereket nézni. Egy gyűrű, amelynek kiemelkedő foglalatja oblungum alakúra csiszolt briliánst tartott, különösen megtetszett neki. Ezt

meg is mondta, minden célzás nélkül, különben is már hat óra elmúlt és az üzlet zárva volt.

Harry másnapra mégis megvette neki a gyűrűt. Áránylag nem is volt olyan drága, mindössze ezeröttszáz dollár, de Claudia annyira meghatódott tőle, hogy még aznap felment Harry legénylakására, hogy — mint Amerikában mondani szokás — megnézze a fiatalember rézmetszeteit.

Ámbár csak a művészi érdeklődés vezette oda, mégsem akarta, hogy meglássák és a külön oldal-bejárón, melynek kulcsát Harry adta oda, siklott be a lakásba.

Nem maradt sokáig, mert késő volt, még át kellett öltözködnie és előadásra menni a Silver Slippersbe. Szerda volt és ilyenkor két előadás volt a lokálban: az első a nyolcórai vacsorához, a másik éjfél után...

Harry újabb ajándékokat vett a következő hetek folyamán, amik egyre több pénzbe kerültek, de megérlelték Claudia szerelmét.

Boldog napok következtek, amiket csak az árnyékolta be, hogy Harry állandó pénzzavarral küzdött. Természetesen igyekezett ezt eltitkolni a lány előtt, de érezte, hogy nem bírja soká az iramot. Arra gondolt, hogy ha feleségül venné Claudiát, akkor sokkal erősebben magához fűzné és nem kellene attól félnie, hogy elveszíti...

A szerelmes órákra gondolt, amiket együtt töltöttek el, amikor zörgést hallott a háta mögött. Harry felugrott és az őrt látta a rácsos ajtó előtt, amint megforgatta a zárban a kulcsot.

— Vendége van. Jöjjön velem a látogatószobába...

Harry engedelmesen követte az őrt.

— Megint Woodbury van itt, a védőügyvédem?
— kérdezte az úton.

Az őr nem felelt. Harry tudta, hogy az őrnek nem szabad beszélnie vele s így nem is kérdezősködött tovább.

Kinyílt a látogatószoza ajtaja és Harry egy jóalakú, feketehajú, gyönyörű, lefátyolozott nőt látott maga előtt.

Claudia volt.

Harry átölelte és forró csókkal szorította magához.

— Drágám — mondta gyöngéden, — nem kellett volna bejőnnöd ...

— De igen. Az ügyvédem mondta, hogy bajban vagy ...

— Woodbury túlozza a dolgot. Nem lehet olyan veszélyes a dolog ...

— De igen — suttogta Claudia, — az újságok tele vannak az esettel és úgy írnak rólad, mint aki joggal gyanúsítható.

— Harry elsápadt.

— A gazemberek ...

— Tudod, az újságok milyenek, — suttogta tovább Claudia, — kapva kapnak az ilyesmin. Gazdag örökös, aki meggyilkolja a nagybátyját, hogy az örökséghez hozzá jusson. Úgy festenek le téged, mint egy léha fiatallembert, aki mindenre képes, hogy az örökséghez hozzájusson.

— Csirkefogók ... — szorította Harry ökölbe a kezét.

— És az ilyesmi hangulatot csinál. Esetleg megleveszti az esküdteket is, akiket a közhangu-

lat mindig befolyásol. De szerencsére itt van Woodbury, aki jó ügyvéd.

— És itt vagyok én is — tette hozzá Claudia a férfihez símulva, — bízzál bennem és ne félj semmit. Légy nyugodt, nem lesz semmi baj.

Claudia körül nézett a teremben. Örök álltak a közlben, látszólag közönyös arccal, de nincs ki-zárva, hogy figyelnek minden szóra, ami a látog-
g teremben elhangzik.

A nő odasímult Harryhez, megcsókolta és köz-
ben a fülébe súgta:

— Itt nem beszélek többet, de légy nyugodt.
Minden rendben lesz...

A tárgyaláson, mely a longislandi bíróság kis, fehérre meszelt épületében folyt le, nagy izgalom uralkodott. A terem tele volt, a karzat is roskadozott a látogatóktól. Az újságírók részére elrekesztett helyen a nagy newyorki lapok képviselői szorongtak. Fotografusok dolgoztak szüntelenül, fényképezték az elnököt, a vádlottat, Woodburyt, a védőt és Stocker kerületi ügyészt.

Az ügyész kis, tömzsi ember volt, rövidre nyírt, feiálló hajjal és szigorúan hideg, világos szemekkel, amikkel úgy tudott a vádlottra nézni, hogy az reszketni kezdett belé.

Az elnök ezüsthajú öreg bácsi volt, a megtestesült pártatlanság és nyugalom szobra. A legkisebb zajra megrázta a csengőt, közbelépett és lecsillapította az izgalmat.

Most ismét megrázta a csengőt és erélyes hangon mondta:

— Figyelmeztetem a közönséget, hogy tartózkodjék úgy a tetszés mint a nemtetszés nyilvánításától, mert kiürítetem a termet!

Stocker ügyész vallatta a tanukat, olyan modorban, ami túlhaladta a tárgyilagosság határát. Minden áron be akarta bizonyítani Harry bűnösségét, amire nyilván az az oka volt, hogy a főügyési kinevezését várta. A közhangulat erősen a vádlott ellen volt, amit a lapok is szítottak; a tömeg gyűlöletét mindig könnyű a gazdagok ellen irányítani s így hálás témának látszott a léha életet élő, gazdag fiú ellen írni, aki az örökség reményében meggyilkolja a nagybátyját.

Stocker ügyész tudta, hogy ha most kihasználja a közhangulatot és kiszolgálja a tömeg szenvedélyét, akkor páratlan népszerűsége fog emelkedni s főügyési kinevezése nem késhetik többé...

Ezért kegyetlen energiával vetette rá magát a tanúkra, hogy olyan vallomást csikarjon ki belőlük, ami a vádlottra nézve súlyos helyzetet teremtsen. Vallatás közben diadalmas tekintetet vetett Woodbury felé, aki hallgatagon ült védencke közelében. Ügylátszott, hogy Woodbury ezúttal vesztett ügyet pártolt és hogy ezúttal nem fog sikerülni védencét megmenteni a villanyosszéktől...

A különböző érdekek összecsapása között pedig nyugodtan ült a vádlott. Legalább is úgy látszott, hogy Harry naivan bízik a kedvező ítéletben, amely igazolja ártatlanságát. De az is lehet, hogy kétségbe van esve, csak kitűnően tudja fejelelmezni magát!... Sápadt volt, szörnyen sá-

padt, de egyéb nem látszott rajta. A kezét az ölébe ejtve tartotta a pad alatt s így senki sem láthatta, hogy az ujjai remegnek...

Az ügyész most éppen Rufust, az öreg szolgát hallgatta ki. A vén komornyik, aki évek óta szolgált az elhunyt Oliver Stonehouset, kissé megtörten ült le a tanuszekbe és becsületes szemmel emelte fel két ujját, hogy a bírósági jegyző után mondja az angol esküformát:

— Esküszöm, hogy az igazat fogom mondani, a teljes igazságot és semmi mást, csak az igazságot...

— Mondja csak — kezdte Stocker ügyész, — nem vett észre semmi különöst a gazdáján az utolsó időkben?

— Nem, kérem. Éppúgy viselkedett, mint azelőtt.

— Ügy értem, hogy nem mondott-e olyasmit, amiből sejteni lehet, hogy halálfélelmei voltak?

— Nem mondott.

— Nem tett semmiféle nyilatkozatot a vádlottra nézve? Hogy fél tőle?

— Nem. Csak azt mondta, hogy ki fogja zárni a végrendeletből.

A teremben moraj hangzott fel. Az elnök meg rázta a csengetyűt.

— Csendet kérek.

— Ismétlje csak — fordult az ügyész a tanuhoz — mit mondott az elhunyt a végrendeletre vonatkozóan...

Rufus, a vén komornyik megreszelte a torkát. A teremben feszült csönd támadt, mert az öreg halkán beszélt és mindenki hallani akarta. Még

Harry is érdeklődve előrehajolt, meglepetve nézett az öregre és félhangosan morogta maga elé, hogy a körülötte állók is meghallották:

— Ezt eddig nem is tudtam!...

— Mr. Oliver Stonehouse — mondta az öreg szolga, — az utóbbi napok egyikén azt mondta nekem, hogy tízezer dollárt hagyott rám a végrendeletben, de azt felemelte a duplájára. Ami pedig az örökség többi részét illeti, Harry urat ki fogja zárni és az egészszet jótékony célra fogja hagyni.

— Azt nem mondta, hogy mi indította erre az elhatározásra?

— Nem mondta, de tudom — felelte halkan Rufus. — Mr. Stonehouse gyanakodni kezdett az unokaöccsére, mikor az új autóval jelent meg Bluenecken. Harry úr költséges életmódja bántotta Mr. Stonehousét, aki azon tűnődött, hogy honnan telik minderre az unokaöccsének? Megbízott egy magándetektívet, hogy figyelje meg. Így tudta meg, hogy Mr. Harry Frost már régebben eladta a gyárát és hogy kölcsönökből él, amiket az örökségre vesz fel. Mikor pedig azt is megtudta, hogy Harry jóbarátságban van egy táncosnővel, akire a pénzt költi, akkor határozta el magát a végrendelet megváltoztatására...

A teremben csend támadt egy pillanatra. A tömzsi ügyész diadalmasan nézett körül, majd Harry felé szállt a pillantása. Minden szem Harry felé irányult. De Harry állta a pillantásokat...

Az ügyész további kérdéseket adott fel Rufusnak, aminek során az öreg elmondta, hogy Oliver Stonehouse élete utolsó hónapjaiban sportszerűen

Foglalkozott a favágással. A kertjében volt egy elszáradt fa, azt vágta ki, aztán maga fűrészelte el és hasította darabokra a hasábokat. Ebben a tekintetben tehát az öreg vallomása megegyezett Harry vallomásával. Ez nem tetszett az ügyésznek, aki erre más irányban kezdett kérdezősködni Rufustól. Elmondatta az öreg komornyikkal gazdája utolsó napjának történetét.

De ez sem tartalmazott semmi különöset. Rufus elmondta, hogy Mr. Stonehouse reggel felkelt, reggelizett, kiment sétálni, visszatért a könyvtárba, ahol délig olvasgatott, azután megebédelt, aludt egyet ebédután, azután délután kiment a kert hátsó, hűvös részébe, ahol nekiállt a favágásnak. Mikor alkonyat felé Rufus kiment a gazdája után, ott találta vérében fagyva.

— És nem hallott semmi lármát? Nem látott senkit?

— Nem — felelte az öreg.

Stocker leültette a tanut és másik tanut hívott elő. Szolgákat, környékbeli lakókat, de senki sem tudott mondani semmi különöset. Az ügyész ekkor Harryt ültette be az elnöki emelvény oldalán levő vallató székbe. A fejsze megvásárlásának részleteit kezdte kérdezgetni.

Harry nyugodtan előadta, hogy Oliver bácsi kívánságára maga hajtott be autójával a városba s minthogy az öreg úr lábában épp akkor reumatikus fájdalmak voltak, meg akarta kímélni a kiszállástól és maga ment be a szerszámüzletbe vásárolni.

Harry csendesesen, halkán, de megfontoltan felelt a kérdésekre. Látszott rajta, hogy minden

idegerejét összeszedi, nehogy a gyanúsító élű kérdésekre elhagyja önuralma és izgatótt kifakadásra ragadjon.

— Mikor tudta meg, hogy a nagybátyja meg akarja változtatni a végrendeletét? — kérdezte az ügyész hirtelen.

Harry nem esett a csapdába. Bosszúsán nézett az ügyészre és az igazság méltatlankodásával mondta:

— Egyáltalán nem tudtam. Esküszöm, hogy nem tudtam! Hiszen én utoljára vasárnap voltam kint Blunecken, a nagybátyám pedig Rufus szerint csak hétfőn beszélt erről először neki...

— De már előbb juthatott erre az elhatározásra. Önnek már vasárnap is említhette.

— De nem említett semmit.

— Mindegy. Mondta, vagy nem mondta, azt az ön tagadásával szemben nehéz igazolni. A lényeg az, hogy Mr. Stonehouse hétfőn már elhatározásra jutott, intézkedni akart, de mielőtt intézkedhetett volna, meghalt.

Stocker ránézett világos, átható pillantással Harryra.

— Tanuk igazolták, hogy a nagybátyja telefonált az ügyvédjének. Megbeszélte, hogy csütörtökön be fog menni hozzá a városba. Nem mondta, hogy milyen ügyben, de nyilván az forgott a fejében, hogy végrendeletét megváltoztassa. Nem tartja ön különösnek, hogy erre nem kerülhetett a sor, mert egy nappal előbb, szerdán megölik?

Harryt elhagyta a türelme.

— De az Isten szerelmére! — kiáltott fel az izgalomtól remegő hangon, — mit tehetek én

minderről? Esküszöm, hogy mindezt nem tudtam. Ha kerékbe törnek, sem mondhatok mást, mint az igazat!...

Woodbury, aki mindezideig egy szót sem szólt, most felállt és az elnök felé fordult.

— Kérem az elnök urat — mondta előkelően és udvariasan, — amelyből azonban az óriási gyakorlat és biztonság fölénye sugárzott ki, — utasítsa az ügyész urat, hogy ne föltevéseit adja elő, hanem szorosán a tényekre vonatkozó kérdéseket tegyen csak fel. Ha befolyásolni óhajtja az esküdteket, azt megpróbálhatja majd a vádbeszéd során...

A teremben moraj zúgott fel. A közönség izelttöt kapott a védő és az ügyész összecsapásából, amely különösen, amikor személyes térre csap át, a nagy bűnügyi tárgyalások igazi ízét és forró hangulatát adja. Mint mikor az ökölvívó mérkőzésen a két bajvívó belemelegszik, fölbuggyan az első vér egy ökölcsapás nyomán és elkezdenek zuhogni a végzetes ütések...

Az elnök megrázta a csengőt.

— Rendben van — mondta az ügyész és a vádlott felé fordult, — még egy kérdés! Hol volt ön a gyilkosság napján?

— Otthon — felelte Harry.

— Mivel tudja ezt igazolni? Láttá valaki?

— Sajnos, legényember vagyok és az inasom, saját kérelmére, három nappal előbb egy heti szabadságra ment.

— Szóval, nem látta senki?

— De igen, estefelé, mikor kimentem a lakásból.

— Viszont, ha mondjuk, ön kint lett volna a nap folyamán Bluenecken, estére bejöhett volna a városba, úgy-e?

— Igen.

— Mennyi ideig tart autóval kihajtani Blueneckre?

— Körülbelül egy óra.

— De meg lehet tenni sebes hajítással rövidebb idő alatt is?

— Igen.

— Köszönöm — mondta az ügyész, — nincs több kérdés.

Harry felállt, megtörölte verejtékező homlokát és visszament a helyére.

Woodbury ekkor felállt és azt mondta:

— Uj tanut jelentek be annak igazolására, hogy védencem valóban otthon volt a gyilkosság ideje alatt.

Az esküdtek felé fordult udvariasan.

— Remélem, hogy ez a tökéletes alibi meg fogja győzni önöket arról, hogy védencem nem ítéltető el olyan bűnért, amelyet nem követhetett el. Harry Frost úr ugyanis a jelzett napon egy hölgyet fogadott lakásán, amit azonban eddig merő lovagiasságból nem akart elárulni, bár ez a lovagiasság komoly veszélyt jelentett a számára... Ebből is láthatják, hogy Harry Frost milyen jellemű ember! Sikerült azonban az illető hölgyet megtalálnom és idehoznom önök elé, hogy tanúságot tegyen...

Ezzel színpadiasan odalópett a tanuk várakozó szobájának aítaiához és felnyitotta:

— Tessék befáradni!...

Minden szem az ajtó felé fordult, amelyen Claudia Merton lépett a tárgyalóterembe. Ele-
gáns uccai ruhában volt, de ez is megvesztegetően
érvényesítette gyönyörű termetét. Ringó léptek-
kel ment a tanuszék felé, leült és kissé lehajtotta
a fejét, mint aki szégyenli ezt a nyilvános szerep-
lést. Pedig Claudia nem szégyelte, hiszen hozzá
volt szokva, hogy közönség előtt játsszon estéről
estére, még pedig majdnem teljesen meztelenül...

Csak azért hajtotta le a fejét szégyenlősen, mert
Woodbury így rendelte, így tanította be őt a tár-
gyalás előtt. Woodbury tudta, hogy a legfonto-
sabb: megnyerni az esküdtek szimpátiáját, akik
nem jogászok, hanem egyszerű, mindennapi em-
berek, s akiket nem annyira értelmük, mint in-
kább érzéseik vezetnek.

— Ön tehát ott volt a vádlott lakásán egész
nap? — kérdezte tőle Woodbury.

— Igen — felelte Claudia lesütött szemmel.

A közönség felmorajlott. De az elnök most
nem nyult a csengőhöz, hanem a nőt nézte,
akinek rendkívüli szépsége nagy hatást tett a
szürke tárgyalóteremben lévő férfiakra. A kar-
zaton fényképezőgépek csattantak, rajzolók kap-
ták elő vázlatkönyveiket és lázasan kezdtek raj-
zolni.

Harry is majd elnyelte szemével a nőt.

— Claudia... — suttogta maga elé, — ezt
nem kellett volna...

Ő ugyanis jól tudta, hogy Claudia nem volt
nála, hogy egész vallomása hamis, színpadias
hatáskeltés. Igaz, hogy Claudia volt már a laká-
sán, de máskor, nem azon a szerdai napon...

— Várjunk csak, kérem — állt fel az ügyész, — én szeretnék valamit a tanutól kérdezni. Mikor ment ön a vádlott lakására?

— Reggel — mondta Claudia.

— És meddig tartózkodott ott?

— Az esti órákig.

— És hogy ment oda, hogy nem látta senki?

— Oldalt, a kis különbejáraton.

— Ha ön gyakran járt arra, akkor kellett, hogy kulcsa legyen hozzá. Le tudná írni nekem, hogy milyen volt a különbejárat kulcsa?

Claudia habozott. Az ügyész szeme felvillant. Ugylátszott, hogy megfogta a tanut a hazugságon. Diadalmasan nézett körül a teremben és lecsapott az áldozatra.

— Szóval, ön nem emlékszik rá, milyen a kulcs?

Claudia elpirult, mint aki zavarba jön.

— Kérem... — mondotta pironkodó mosollyal, — ha érdekli a kulcs, megmutathatom, hogy milyen!... Itt szokott lenni a retikülömben... igen, itt van még...

Ezzel felmutatta a kulcsot. Harsogó nevetés ömlött végig a termen. Az elnök rázni kezdte a csengelyűt.

Stocker elvörösödött arccal kiáltotta felháborodottan:

— Csodálom a tanu cinizmusát. Hogy férjes asszony létre... ilyen nyíltan beismeri...

Harry felugrott és megdöbbenve bámult az ügyészre.

— Férjes asszony? — hörögte.

— Igenis, uraim — fordult az ügyész az es-

küdttek felé, — magam is tudtam a tanuról, de nem gondoltam, hogy mersze lesz ide állni. Mindenesetre beszereztem róla néhány információt. Ime, itt van! Claudia Merton, artista táncosnő, polgári nevén Katalin Montag...

És olvasni kezdte az adatokat, amikből kiderült, hogy Claudia első urától elvált és már négy éve együtt él a férjével, Leonarddal, akivel es-ténként a Silver Slipperben táncol...

— És most idejön ez a hölgy — dörögte az ügyész, — aki férjes asszony létére erkölcstelen viszonyt folytatott egy másik férfivel, idejön erkölcstelenül...

— Tiltakozom — állt fel Woodbury, — itt nem erkölsről van szó, hanem igazságról. Egy emberélet forog kockán... s akkor leomlanak az erkölcsi korlátok...

Szavai elvesztek a zajban. Az elnöki csengő végre is rendet teremtett. Következett a vádbeszéd, amit Stocker nagy hévvel és lendülettel adott elő.

— Mérjük fel a vallomások értékét — magyarázta az esküdteknek — és azt fogjuk látni, hogy sokkal súlyosabbak azok a vallomások, amelyek a vádlott bűnösségét mutatják. Sokan azt mondhatják, hogy nincs tanu, aki a gyilkosság elkövetését látta s csak körülményes bizonyítással élhetünk. Persze, hogy nincs tanu! Melyik gyilkos fog tanut vinni magával a büntény elkövetéséhez? De ha a körülményeket vizsgáljuk, mit alapíthatunk meg? Kétségtelen, hogy büntény történt. Igaz ugyan, hogy az erdész, akit a védelem indítványára tanuként hallgatott ki itt a

Bűnös, azt mondja, hogy szerencsétlenségnek is lehet tulajdonítani a halálesetét, amennyiben a fejsze foka lecsúszhatott a nyeléről s oly szerencsétlenül repülhetett az áldozat fejének, hogy az szörnyet halt, de ezt a távol fekvő következtetést el kell vetnünk. Hogy lehet az, hogy a személyzet semmiféle zajt nem hallott? Hiszen, ha gyilkosság történt, akkor valaki mégis csak észrevelte volna a gyilkost, vagy a gyilkosokat! Természetesnek tartom, hogy ez a kérdés felvetődik önökben. Nos, a megoldás igen egyszerű, semmi misztérium nincs benne. A gyilkos alkonyatkor jött és kitűnően ismerte a terepet, a kert minden zugát, azért tudott úgy bejönni, hogy senki sem vette észre. Tudjuk, hogy kutya volt a háznál, az áldozatnak volt egy drótszőrű foxija, amelyet nagyon szeretett, de a kutya nem ugatott. Ennek is igen egyszerű a magyarázata. A kutya egyszerűen azért nem ugatott, mert ismerte a gyilkost. Ezek után könnyű következtetni, hogy a gyilkos csak az lehetett, aki leggyakrabban járt a házba, az áldozat unokaöccse. Minden jel erre mutat s miután a vádlottnak nem sikerült ártatlanságát tisztázni, kérem, hogy mondják ki bűnösségét...

Stocker nemcsak ennyit mondott, hosszasan beszélt, de a beszédének körülbelül ez volt a lényege. Közben elragadta a hív, szúrós szemmel nézett Harryre, a társadalom ellenségének nevezte, féregnek, bacillusnak, amelyet ki kell irtani a társadalom testéből. Harry piros arccal, égő fülekkel feszengett a székén és a szája szélét harapdálta. Szeretett volna felugrani és az

ügyészt arcba vágni a súlyos sértésekért, amelyekkel beszédközből illette. És ha nem lett volna a bíróságon és nem az életéről lett volna szó, meg is tette volna. Így azonban csak lesütött fejjel várta, hogy végezzen a beszéddel és a védőre kerüljön a sor.

Végre! Stocker dörgedelmesen befejezte a beszédét s utána Woodbury állt fel szólásra. Csendesen kezdte, az esküdtek felé fordulva, behízelgő hangon, amellyel mintha megbabonázta volna az embereket. Nemesak az esküdtek, de lassan az egész tárgyalóterem hatása alá került.

— Kollégám, a vád képviselője — fuvolázta Woodbury az esküdtek felé, — azzal érvel, hogy a vádlott nem bizonyította be kézzel foghatólag az ártatlanságát. Ezzel szemben az amerikai törvénykezés alapja az, hogy nem a vádlottnak kell bebizonyítania ártatlanságát, hanem a vádhatóságnak kell bebizonyítani a vádlott bűnösségét. De erre a vád nem volt képes. Az ügyész úr azt a tényt, hogy a kutya nem ugatott, hogy senki sem látta a „gyilkost“, annak tulajdonítja, hogy a bűn elkövetője csak olyan személy lehetett, akit a terepet jól ismert: s akit a kutya is ismert. Én pedig azt mondom, hogy a kutya azért nem ugatott s azért nem látta senki a tettest, mert — nem járt ott senki. Nem észszerűbb következtetés ez? Minek ott problémát keresni, ahol mincsen? Egyszerűen el kell fogadnunk a szakértőnek a vallomását, mely szerint a fejsze foka magától is leesészható a nyeléről, az öregúr sújtani próbált vele, mire a fejsze foka visszavágódott a fátörzsről, megperdült a levegőben s a közel hajló

embert a homloka fölött értel.... Nem történhetett másként. De ha másként képzelik el Mr. Stonehouse szerencsétlenségét, mint én, a vádlottat akkor is fel kell menteni egyszerűen annak alapján, mert tanubizonyság van arra, hogy a szerencsétlenség idején lakásában tartózkodott. A bíróság még a megrögzött gonosztevőket is felmenti, ha alibit igazolnak, tehát önöknek, miut esküdteknek, is fel kell menteni ezen az alapon egy ártatlan embert....

Mikor befejezte a beszédet, Harry úgy érezte, hogy véget ért az egész tortúra, most már nem következhetik más, mint a felmentés. Ezzel szemben az esküdtek szokatlanul soká tanácskoztak. Egyik óra mult a másik után és a bíróság még mindig nem ült újra össze, hogy meghallgassa az esküdtek verdiktjét.

A folyosón egy újságíró lépett Harryhez.

— Nem volna szíves nyilatkozni?

— Woodbury meglátta és messziről integetett Harrynek, hogy ne szóljon semmit. De Harry már nyilatkozott is:

— Remélem, hogy felmentenek. Bízom benne, hogy az esküdtek nem fognak elítélni egy ártatlan embert...

De már délután négy óra volt és az esküdtek még mindig tanácskoztak. Már négy és fél óra hosszát...

Harrynek fényleni kezdett a homloka és a zsebkendőjét kimerülten, kissé reszkető kézzel húzta végig rajta. Mi lesz, ha mégis bűnösnek találják?....

Most megszólalt a csengő, amely az esküdtek

bevonulását jelentette. A közönség elfoglalta a helyét és izgatott csend lett a teremben.

Az esküdtek elnöke fáradt, elkínzott arccal, melyen meglátszott a többórás lelki tusakodás, állt fel, hogy a verdiktet kihirdesse.

A közönség visszafojtott lélegzettel figyelt. Mintha nehéz, elfojtott sóhajtás szállt volna végig a terem levegőjében. Akik gyakran jártak tárgyalásokra s ismerősek voltak az ilyen hangulatokkal, azok elítélést vártak. Erre vallott az esküdtek hosszú tanácskozása is...

Az esküdtek főnöke felállt. És felolvasta a papírlapról a hosszú tanácskozás eredményét:

— Nem bűnös!

Moraj zúgott fel a teremben. Az elnök megrázta a csengőt:

— Csendet kérek. Kihirdetem az ítéletet. A törvényszék a vádlottat felmenti...

3.

Woodbury kezét nyújtott Harrynek.

— Gratulálok. Mit szól az ítélethez?

— Nem is vártam mást. Hiszen ártatlan vagyok. Egy percig sem volt kétségem, hogy felmentenek.

— No, no... — simította végig ősz haját az ügyvéd, — nem volt olyan biztos...

Harry ingerült lett. A várakozás izgalma, az egész tárgyalás fáradtsága csak most érezte rája a hatását.

— Ugyan kérem — mondta idegesen — az ügyész összebeszélte tücsköt-bogarat, megpróbálta összekeverni a dolgot, csak hogy az esküdteket megszédítse és engem elítéltesen. Ennyi az egész. Ha Stocker nem akarja kineveztetni magát főügyésszé s ezért nem kúszálja úgy össze a dolgot, akkor sokkal hamarabb véget ért volna, az esküdtek nem gondolkoztak volna olyan sokáig, hanem már rég felmentettek volna...

Egyre hangosabban beszélt úgy, hogy mártóbban köréje is gyűltek. Ezek közül kivált egy újságíró:

— A New-York Dail Mirror munkatársa vagyok. Szabad egy kérdést, Mr. Frost? Mi a terve most, hogy felmentették? Mit fog csinálni a jövőben?

Woodbury közéjük furakodott és erőlyesen rászólt védencére:

— Ne nyilatkozzék, Harry.

— Mért ne nyilatkozzam?

— Mert a Mirror az egész tárgyalás alatt ellenünk volt és ezután is maga ellen lesz. Akármit mond, úgy fogják lehozni, hogy kellemetlen lesz magára nézve...

— Nem félek — felelte Harry dühösen, — ártatlan vagyok, a bíróság felmentett és nem félek a nyilvánosságtól. Igenis, nyilatkozom. Ha épp akarják tudni, hogy mit fogok csinálni, hát megmondhatom, hogy átveszem az örökségem és visszavonulok Blueneckre.

— Oda, ahol a nagybátyját megölték? — nézett rá élesen az újságíró. Harry felelni akart, de Woodbury közbelépett és félretolta.

— Hiába is próbálkozik, nem fog nyilatkozatot kapni, amint elferdíthet — mondta az újságírónak. — Az ítélet bebizonyítottanak vette, hogy Mr. Oliver Stonehousen nem ölték meg, hanem szerencsétlenség áldozata lett. Ezt bizonyítja a felmentő ítélet. Tehát hiába kérdezi célzatosan, hogy Mr. Frost odamegy-e vissza, ahol nagybátyját „megölték“ ...

— Mindegy, hogy miként halt meg, most már nem segíthetünk a dolgon — szólt közbe Harry, — a magam részéről igenis Blueneckre megyek.

— Azt pedig nem ajánlom — mondta az újságíró higgadtan. — Mikor legutoljára kint voltam, azt tapasztaltam, hogy a környék lakossága nagyon fel van bőszülve, Harry Frostot tartják a gyilkosnak és attól félek, hogy ezen az ítélet sem sokat fog változtatni ...

Harry felelni akart, de Woodbury belekarolt és gyorsan elhúzta. Vitte a folyosón, le a lépcsőkön s a törvényszék épülete előtt bedugta egy taxiba.

— Hová megyünk? — kérdezte Harry.

— Az irodámba — felelte Woodbury, — ott szépen kiállít egy csekket százezer dollárról, ahogy megbeszéltük. Aztán csinál, amit akar. A magam részéről végeztünk.

Mikor Harry kiállította a csekket, az ügyvéd nyugtát adott róla, aztán íróasztala fiókjába zárta.

— Köszönöm, rendben vagyunk. Ha megint bajba kerül, legyen szerencsém ...

Harry egyedül maradt. Elsősorban is felhívta Claudiát. Egy vendéglőben találkoztak. Harry

idegesen nézett körül, mert úgy vette észre, hogy a vendégek közül többen különösen néznek feléje. Úgy látszik, felismerték, ami nem is csoda. Harry arcát nemcsak azok ismerték, akik jelen voltak a tárgyaláson, hiszen a fényképét heteken keresztül közölték a lapok.

— Gyerünk ide a sarokba ... — mondta Harry idegesen.

Egy fülkébe vonultak, ahol nem érte el őket a kíváncsiak pillantása.

— Mért tetted ezt, Claudia? — kérdezte Harry, — mért titkoltad el, hogy Leonárd a férjed?

— Artistáknál ez úgy szokás — mondta Claudia. — Árt a nőnek, ha tudják, hogy férje van ...

— El fogsz válni — mondta Harry.

Claudia ráemelte sötét szemeit.

— És akkor elveszel feleségül?

Harry habozott egy ideig, aztán idegesen monddta:

— Szívesen megtenném, de nem tehetem... Legalább egyelőre nem.

— És mért nem?

— Gondold csak el... felmentenek a te valamásod alapján és utána rövidesen elveszlek feleségül. Ez olyan, mintha összejátszottunk volna. Egyelőre szó sem lehet róla.

— Hát mikor?

— Talán... pár év múlva!... Egyelőre most nem találkozunk pár hétig, nehogy botrány legyen belőle. Aztán kijössz hozzám a kastélyba, Blaneckre. Ott fogjuk tölteni a mézesheteket! ...

— Igen — mondta Claudia minden ellenkezés nélkül. Sötét szemében azonban megcsillant va-

lami, amiről nehéz lett volna megállapítani, hogy szerelem, vagy bosszúság-e?

★

Harry kiment Bluneckre. A kastélyban alig talált valakit. Szolgának, inasnak, úgyszólván nyoma sem volt. Végre mégis előkerült Rufus, az öreg komornyik.

— Mi az? Mi van itt? — támadt rá az öregre, — hol vannak a többiek?

Rufus felhúzta a vállát.

— Sajnálom, sir. Elszöktek.

— Dehát miért?

— Nagyrészt babonából. Nem akarnak szolgálni olyan házban, ahol gyilkosság történt.

— Nem gyilkosság, hanem szerencsétlenség — javította ki Harry komoran, aztán hidegen hozzátette, — vegyen fel új szolgákat.

Harmadnapra már ismét volt szobalány, kertes, inas, szolga a házban. De Harrynak úgy tűnt fel, hogy az új személyzet is tud a kastély régi gazdájának haláláról és sokszor beszélnek róla egymás között. Akárhányszor megtörtént, hogy a személyzet néhány tagja élénken beszélgetett, aztán hirtelen elhallgattak, mikor Harry közbelükbe ért.

Harry próbálta meglesni őket, kihallgatni, hogy mit beszélnek, de sohasem sikerült. Nyilvánvaló, hogy még mindig Mr. Oliver Stonehouse halálát tárgyalták s Harrynak úgy rémlett, hogy többször hallja a saját nevét is emlegetni...

Harry próbált szórakozást találni és bement

Blue
a ka
volt.
reve
üzle
ságb
mek
szem
Blue
itt r
Csak
után
dig l
tés s
Ha
ból
ford
Te
—
meg
Bo
érez
szab
D
az e
néz
bere
csia
—
felin
É
sora
néz

Blueneckre, a tulajdonképpeni városkába, mely a kastélytól mintegy négy kilométer távolságra volt. De ahogy a városka főutcáján áthaladt, észrevette, hogy mindenfelől pillantások kísérik. Az üzletek ajtajai mögül éppúgy, mint a nyári forróságban lehúzott ablakredőnyök mögül titkos szemek sugarai kísérték. Ez a bámulat nem Harry személyének szólt, mert hiszen máskor is volt Bluenecken, a nagybácsi életében is megfordult itt néhányszor, de akkor sose bámulták meg. Csak mióta Oliver bácsi meghalt, néznek folyton utána. Úgy látszik, hogy Bluenecken még mindig bűnösnek tartják őt s azon a bírósági felmentés sem változtatott.

Harry végigment a Fő-utcán s a kirakatüvegek-ből látta, hogy az emberek megállnak és megfordulnak utána a háta mögött.

Tűrte egy ideig, de egyre idegesebb lett tőle.

— Ostobák — gondolta magában, — majd megunják és abbahagyják!

Bement egy vendéglőbe, mert részint úgy érezte, hogy megéhezett, részint pedig meg akart szabadulni az emberek tolakodó pillantásától.

De a vendéglőben sem volt szerencséje. Rögtön az első pincér szemén látta, hogy felismeri és úgy néz rá, ahogy a panoptikumban néznek az emberek a híres gonosztevők viaszfiguráira: kíváncsian, de borzadályal...

— Hát sose lesz ennek vége? — gondolta Harry felindultan.

Észrevette, hogy az asztalok mellett étkezők soraiból is sokan felismerték és egyre sűrűbben néznek feléje. Harry kezdte érezni, hogy nem lesz

képes kitarítani soká. Gyorsan megette, amit rendelt, lesütött szemmel, anélkül, hogy fel merte volna emelni pillantását a tányérról. Aztán gyorsan fizetett és sietve kiment, valósággal kimene-
kült az étteremből.

Egy hétig otthon maradt a kastélyban, aztán újra megpróbálkozott a városba való sétálással. De ugyanaz lett az eredmény, mint az előbb...

Még néhányszor megpróbálkozott, de aztán végleg lemondott arról, hogy bejárjon Bluenekre.

Új társaságot akart szerezni magának. A szomszédos birtokon volt egy kastély, annak a gazdájánál jelentkezett. A szomszéd kínos udvariassággal mentette ki magát, hogy nem fogadhatja.

Harry egyre elkeseredetebb szívvel érezte, hogy tévedés volt Bluenekre jönni, ahol sose fogják neki megbocsátani a nagybácsi halálát, a helyi társadalom kilöki magából.

Észrevelte, hogy Rufus is olyan szemmel nézi, mintha őt tartaná Oliver bácsi gyilkosának.

— Nem, itt nem lehet kitarítani tovább. Ha soká itt maradok, még felmondják az idegeim a szolgálatot... — állapította meg magában.

Dehát hová menjen? Gondolkozott. Aztán felderült benne a jókedv. A régi életét fogja élni. Visszamegy Newyorkba, a régi legénylakására és úgy fog élni mint azelőtt.

Felhívta Claudiát. A nő jelentkezett és azt mondta:

— Örülök, hogy hívtál, Harry, mert fontos kö-zölni valóm van.

— Megindítottad a válópert?

— Igen, épp arról akarok beszélni.

— Nos, miről van szó?

— Nem akarom telefonon. Majd személyesen. Félóra múlva együtt voltak egy teaszalonban.

— Leonárd nem akar beleegyezni a válásba — mesélte Claudia. — Illetve beleegyeznek, de csak pénzért. Nagyon fáj neki, hogy a tárgyaláson kiderült a hozzád való viszonyom. Leonárd most pörölni akar ötvenezer dollárra a felesége szerelmének elidegenítéséért...

Harry bosszankodva szorította össze az ajkait.

— Jó, majd megbízom az ügyvédemet, hogy egyezkedjék ki.

— Leonárd nem egyezik. Ő az egész pénzt akarja.

— Jó, majd meglátom...

Harry nézte Claudia kíváncsatos alakját. De szó sem lehetett arról, hogy bármi történjék közöttük. Claudia válófélben volt s ilyenkor nem szabad kockáztatni, hogy az ura, vagy bárki házasságtörésen kaphassa.

Harry belátta ezt és várta az alkalmat, hogy újra összekerülhessen a nővel. Ehelyett az történt, hogy az ügyvédje tanácsára ki kellett fizetni negyvenezer dollárt Claudia férjének. Annyira egyezett ki ugyanis az ügyvéd, hogy a pört elkerülje.

— Valamit muszáj fizetni — magyarázta Harrynek, — elvégre a törvényszéki tárgyalás tényleg kompromittálta úgy Claudiót, mint a férjét. Leonárd joggal érezheti megcsufoltnak magát, hiszen az egész világ megtudta, hogy a felesége megcsalja s így joggal kér kárpótlást.

Harry fizetett. Az a vigasza volt, hogyha Claudia nincs mellette, legalább nincs a férjével sem, azzal a ripacsos képű artistával, akit Harry utált, sőt mondhatni, gyűlölt.

Leonárd és Claudia mostanában nem léptek már fel a Silver Slippersben, miután válófélben voltak. Harry maga is ritkán látta a nőt. Kereste a hoteljében, de elköltözött.

Végre rátalált, véletlenül látta meg egy harlemi mulatóban. Claudia ott szórakozott, de nem egyedül, hanem Leonárddal. Ahogy Claudia a férjére nézett, alázatosan és engedelmesen s ahogy a férfi viszonzta ezt a pillantást a birtoklás elégedett önérzetével, abból nyilvánvaló volt, hogy most is egvütt élnek éppúgy, mint azelőtt.

— Összejátékszunk — gondolta magában Harry, — mindig összejátékszottak ellenem! Vak voltam, h. nem láttam. Ez a nő csak ki akart használni...!

Gyorsan visszavonult, mielőtt azok még észrevehették volna.

— Dehát miért jött akkor segítségemre Claudia a tárgyaláson? — töprengett később magában — miért mentett meg a vallomásával?

Minél tovább gondolkozott ezen, annál világosabbá lett előtte.

— Az ügyvéd megfizetted! Persze, Woodbury rendezte az egészet. Lehet, hogy tíz-, vagy tizenötezer dollárt is fizetett Claudiának azért a vallomásért, hogy nálam volt a kérdéses napon. Woodburynek megérte, hiszen százezer dollárt keresett rajtal!

Harry hazahajtott és fáradtan dobta magát az

ágyba. Elege volt a Broadwayból, a night club-
bokból, az éjszakai mulatókból. Most már csak
egy vágya maradt! Felejtetni az egész ügyet, Oli-
ver bácsi drámai halálát, Claudia testének vonzó
szépségét, lelkének silányságát, hűtlenségét, fe-
lejtetni mindent...

Visszament Blueneckre. Elhatározta, hogy be-
zárkózik a kastélyba, ki sem mozdul. Most már
csak nyugalmat akart.

De nem volt nyugalma. A harmadik nap ugyan-
is autó gördült be az udvarra. Claudia ült benne.

— Mi ujság? — kérdezte Harry. — Mi hozott
ide?

Claudia izgatottan felelt:

— Leonárd... elvesztette a pénzét a kártyán
és most újabb ötvenezer dollárt akar!

Claudiának fátyolos lett a tekintete és feldúlt
arcával nézett maga elé.

Milyen kifűnően játszik — gondolta Harry
keserűen magában. — Lám, az egész csak arra
megy ki, hogy engem zsaroljanak! Hangosan vi-
szont csak azt mondta:

— Sajnálom, de egyszer már adtam neki. Ki-
fizettem. Nem vagyok hajlandó kétszer fizetni...

— De fenyegetődzik — tördelte a kezét Clau-
dia. — Azt mondja, hogy a villanyos székbe fog
téged üldeni!

— Hogyan? — döbhent meg Harry.

Claudia most ügyesen, jól megjátszott rette-
géssel elmesélte, hogy Leonárd milyen bosszuálló
és mindig beváltja a fenyegetődzését.

— Dehát mit tehet? — kérdezte Harry most
már izgatottan.

— Ő tudja — tördelte Claudia a kezét, — hogy abban az időben, mikor a nagybátyád meghalt, nem lehettem nálad, mert épp akkor egész nap vele voltam! És ha ezt bejelenti, akkor újra felveszik a pört és te menthetetlenül a villanyos-székbe kerülsz!

Harry elápadt. A torka kiszáradt és a nyelve mintha odáragadt volna a szájpadról. Az első pillanatban nem is tudott felelni, de végül mégis felengedett a dermedtsége s kuszált, ködös agyán lassan egy ötlet csúszott végig, ami mentő-gondolatnak látszott.

— De hiszen... — dadogta, — ha Leonárd bejelenti... akkor nemcsak engem feketít be, hanem téged is... hogy hamis tanuvallomást tettél...

— Ez igaz — felelte Claudia ügyesen megjátszott zavarral, bár nyilvánvaló volt, hogy elkészült erre a kérdésre, — de velem nem törődik Leonárd! És amikor könyörögtem neki, hogy ne tegye az én kedvemért, azt felelte, hogy rám nézve úgysem olyan veszélyes a dolog. Engem nem ítélhetnek el villanyos székre, egyáltalában semmire sem ítélhetnek el, mert mindig azt mondhatom, hogy tévedtem a napban, nem szerdán, hanem kedden voltam nálad és összetévesztettem a napokat...

Ezt már nyugodtan mondta, kiesve a szerepéből. A hangja kegyetlenül hideg, sőt fenyegető lett, úgy hogy Harrynek nem lehetett többé kétsége a dolgok állása felől. Ránézett a nőre és most már világosan látta, hogy nem a szeretőjével áll szemben, hanem ellenséggel. Egy hideg,

sima bőré, halálosan kegyetlen kígyóval, amely rátekerődzik áldozatára és addig szorítja, míg menthetetlenül megfullad! Őt is addig fogják most ezek zsarolni, amíg csak egy csepp lélegzet van benne...

Harry megtörölte izzadó homlokát, aztán szó nélkül elővette a csekkönyvét és kiállított egy csekket ötvenezer dollárról. Claudia átvette és sietett el vele...

Harry tompán nézett utána. Egy-két napig nyugodt volt, de aztán megint idegeskedni kezdett. Ha autó hajtott be a kastély udvarára (például árut szállítottak a kastélyba), rögtön ideges félelemmel ugrott fel. Azt hitte, hogy Claudia jön újabb pénzért. Vagy talán Leonárd már meg is tette a feljelentést és detektívek jönnek érte. Mint akkor hajnalban, mikor Oliver bácsi halála után elfogták. Mit is álmodott akkor, mikor felébresztették? Hogy menekülni próbált Oliver bácsi holtteste mellől, de valami vízbe gázolt és mind mélyebbre merült alá...

Nem bírta tovább a kastélyban.

— Elutazom — gondolta magában. — Ha nem tudják, hol vagyok, akkor nem is zsarolhatnak! Ez a legegyszerűbb. És közben legalább szórakozom...

Először autón ment, aztán elhagyta valahol Wisconsin államban az autóját és vonatra ült. Megállt néha egy városban és idegen név alatt bérelt szobát egy hotelben. De sehol sem volt nyugta.

Az a gondolat kínozza, hogy Leonárd azóta talán már fel is jelentette. Bizonyára megtette

— bosszúból, mert nem engedte magát tovább zsarolni, hanem megszökött...

És ha feljelentés van ellene, akkor már keresik! És bárhol letartóztathatják, hogy újra bíróság elé állítsák!...

— Legjobb lenne valami távoli szigetre menni — gondolta magában.

Californiában ödöngött egyideig, aztán San-Franciscóban felült egy hajóra, mely a hawai szigetcsoport felé ment s ahol nem kértek az utasoktól útlevelet...

Harmadik nap vihar támadt és kevesen ültek a szalonban. Csak Harry ült cigarettázva egy öblös fotelben és a terem másik sarkában két férfi. Harry nem hallotta, hogy mit beszélnek, de látta a tükörből, hogy feléje nézegetnek!...

— Detektívek lennének? — gondolta magában izzadó homlokkal.

Egy ideig állta, hogy folyton feléje néznek, de aztán nem bírta tovább idegekkel. Fölkelt és kiment, néha-néha hátrafelé lesve, hogy nem követik-e.

De a két férfi nem követte. Ott maradtak és továbbra is arrafelé nézegettek, ahol Harry ült az előbb. Ott volt ugyanis a közelben az ajtó és a két férfi, akik közül az egyik mérnök volt, a másik kereskedelmi utazó, a harmadikat várták, akivel együtt szoktak römizni...

— Az ördögbe is! — pillantott a kereskedelmi utazó megint az ajtó felé — ez a Sam mindig késik...

★

Harry ezalatt leült a kabinjában az asztal elé és papírt, tollat vett elő. Levelet írt.

Tisztelt Mr. Woodbury! — kezdte a levelet. — Önt bízom meg azzal, hogy vagyonomat, illetve Oliver Stonehouse vagyonát jótekonycélra ossza el, úgy, ahogy ezt volt nagybátyám eredetileg tervezte. A magam részéről ugyanis nem használom ezt a vagyont tovább, mert befejezem az életemet. Azért teszem ezt, mert a tárgyalás óta, melyen az ön ügyességéből kifolyólag felmentettek, nincs egy nyugodt pillanatom sem.

A gyanú kerget és üldöz, egyre jobban a sarkamban van. Mindenfelől szemek néznek felém. Nem bírom tovább!

Talán még kibírnám, ha ártatlan volnék. De sajnos, én öltem meg Oliver bácsit. Természetes, hogy eddig titkoltam és igyekeztem úgy viselkedni, mint aki ártatlan, de most már nincs értelme a hazugságnak többé. Igen, én kihajtottam az autómmal Bluneckre azon a szerdán, mert tudtam, hogy Oliver bácsi másnap meg akarja változtatni a végrendeletét. Arra gondoltam, hogy megpróbálom más elhatározásra téríteni, bár ez reménytelennek látszott, ismerve Oliver bácsi makacsságát. Hogy hamarabb kiérjek, nem a főúton mentem az autómmal, hanem egy mellékúton. Ezt az utat kevesen használták és Bluneck felé egyellen egy kocsival sem találkoztam. Az út a kastély kertje mögött vezet el s így az útról láttam hogy Oliver bácsi a kert hátsó részében dolgozik. Alkonyat volt, senki sem

látott s valami azt súgta, hogy jobb lesz, ha észrevétlenül lopódzom be, mintha zajt ütök. Átvetettem magam a kerítésen és a fűvön keresztül közeleltettem meg Oliver bácsit. Az öreg se látott, se hallott. Nagyon el volt merülve valami keresésbe. Négykézlábon állt a fűves tisztáson, ahol dolgozott s kereste a fejsze fokát, ami elrepülhetett s amit ott láttam egy fa tövében. Felvettem a fejsze fokát, az öreg mögé kerültem észrevétlenül és — fejbe sujtottam vele! Nem tehetek róla, valami ellenállhatatlan érzés kényszerített rá, ami erősebb volt nálam. Ez az érzés azt súgta, hogy egyellen csapással megoldhatom életem minden problémáját, csak cselekedni kell! ...

Aztán még volt annyi lélekjelenlétem, hogy a fejsze fokát meglősrültem ott, ahol megfogtam. Ezért nem találtak rajta ujjlenyomatot. Meg aztán nem is a fejsze fokán keresték az ujjlenyomatokat, hanem a nyelén! ...

Visszamenekültem az autóhoz. Mindvégig fűben jártam s így lábnyomok sem maradtak utánam. Oliver bácsi szó nélkül, vérbeborultan hanyatlott hátra — minden zaj nélkül. A kutyák sem ugattak, mert — mint az ügyész úr nagyon helyesen megjegyezte — ismerték a látogatót! ...

★

Harry még írt egyideig, majd befejezte a levelet, leragasztotta s ott hagyta a kabinja íróasztalán. Aztán kiment a fedélzetre, nézte a tengert,

az acélszürke vizet, amelynek színe olyan fura-
csán ismerősnek tűnt fel előtte.

Igen, ilyen színű volt a víz, amelybe belelépett,
mikor azon a reggelen Oliver bácsi holtteste mel-
lől menekült álmában...

Harry még nézte egyideig a hajó oldala mel-
lett rohanó, fajtétkzó hullámokat, aztán esende-
sen keresztülbukott a korláton...

VÉGE.

Soron következő regényünket

ÁKOS MIKLÓS

Irla. Címe:

A feleségem vőlegénye.

A népszerű író ezúttal is művészi adagolásban egyített
össze a vidámat az izgalmassal, a derűs hangulatot az ér-
dekesítő történettel. Amit nyújt, az maga az élet.

526. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES:

1. Robbanó szerkezet
9. Surányi Miklós
11. Szellemes gondolat szellemes kifejezése
12. ZA
13. Lukat vág a jégen
14. Nem szakad meg beléje
15. Éppenhogya...
17. Névmas
18. Egy vörös festék neve
21. Fotó-márka (növény névelővel)
22. Berlini rövidítés (Sturm Abteilung)
23. Korzikában született...
26. Sohasem szornjas, mindig izsik, sohasem jókedvű, folyton táncol
27. Vízezés Amerikában
30. Papiros mértékegysége
31. Névmas bőségesen ragozva
32. KAE
33. Kórházi személyzet
35. Majdnem féltucat
36. Édesség
38. IP
40. Velencei jellegzetesség
43. USA-állam
46. Híres angol kollégium van itt
47. Mindent keresztül visz, amit lehet

49. Nagy csata volt itt a görög-perzsa háborúban
50. Képző

FÜGGŐLEGES:

1. Sodrott tészta
2. Vonulj kolostorba! — mondá neki Hamlet
3. ...-Kína (Ázsiában van)
4. Amerikai állam
5. Idegen női név
6. Gábor Zoltán
7. Ébredő Magyarok Egyesülete
8. Tetőfedőanyag
9. Zenei mű
10. Magyar film címe volt
16. Megtisztítja a portól
19. A magyar tenger
20. A gyermekmesék ravaszdiája
21. AEL
24. Éneklő-szótag
25. Asztaltársaság-féle
28. Római kettes
29. GÁP
32. A közlekedést szolgálják
34. Fekete egyén
37. Ugyanaz — latinul
39. A gyermekek szeretett kötője volt
40. Házbért fizet, ha fizet
41. Rá lehet zendíteni
42. ANU
44. Nem maradt pártában
45. Hajó része
48. Német prepozíció

525. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Minden víz a tengerbe ömlik. 9. Várak. 10. Térít. 11. Ajak. 12. Feléje. 13. Sum. 15. Kin. 16. MS. 17. Seb. 20. Kínál. 22. Are. 23. Kalandor. 26. Yes. 28. Rot. 29. Jóh. 30. Epedezik. 32. ME. 33. Ira. 34. Sinck. 37. Kun. 39. KNZ. 41. Göl. 42. Eredet. 44. Mózi. 45. Rodin. 46. Járak.

Függőleges: 1. Május. 2. Iram. 3. Nak. 4. DK. 5. Ntek. 6. Velik. 7. Irén. 8. Zij. 9. Vas megyei gyerek vagyok én. 14. Benares. 17. Sik. 18. Bálózik. 19. Groom. 21. Latinul. 22. Adj. 24. Lepre. 27. Sea. 31. Ken. 36. India. 37. Gözon. 39. Kedv. 40. Zeng. 41. Göre. 43. Rok. 44. Mák. 46. Jó.

526. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

1.	2	3	4	5	6	7	8		9	10
11									12	
13						14				
15					16				17	
18				19		20		21		
22			23				24			
		25		26						
27	28		29						30	
31								32		
		33					34			
	35					36				
37		38	39		40				41	42
43	44			45			46			
47						48				
49								50		

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy vagy több eredeti regény

Faragó Sándor. Forró Pál, ifj. Lovászy Márton. Babay József. Németh Károly. Innocent Ernő. Tersánszky J. Jenő. Leleszy Béla. Moly Tamás. Kulcsár Miklós. Kellér Andor. Bibó Lajos. Ternay István. Békeffi József. Tamás István. Görög László. Orbók Attila. Baróti Zoltán. Komor István. Fekete Oszkár. Lestyán Sándor. Diószeghy Miklós. Egy Antal. Aszlányi Károly. Németh Andor. Császár Géza. Gál Imre. Bedő Géza. Urai Dezső. Kertész Mihály. Kelemen Kálmán. Szánthó Dénes. Faludi Kálmán. Kolozvári Andor. Péczely József. Szeredy S. Gusztáv. Polgár Rezső. Gosztonyi Adám. vitéz Vadady Albert. Nagy Károly. László Ferenc. Boros Pál. Rejtő Jenő. Csöndes Géza. Gárdos Ferenc. Magyar Tibor. Büky György. György László. Juhász Lajos. Bálint László. Szentgyörgyi Ferenc. Bozzay Margit. Nógrádi Béla. Akos Miklós. Szabó Jenő. Bendi Imre. Dobó Iván. Erdődy János. Gyárfás Miklós. Barsy R. Ödön. Huszár Puffy. Sztróka Kálmán. Gergely Márta. Villant Rezső. Tabi László. Pálóczi Horváth György. T. Thury Zoltán. Végh Gyula. Lenkei Sándor.

Az utolsó 20 szám a következő

- 506. T. THURY ZOLTÁN: Rab szabadlabon
- 507. GOSZTONYI ADAM: Lili kidobták
- 508. MOLY TAMÁS: Menekülés a pokolból
- 509. NÓGRÁDI BÉLA: Amíg a készlet tart
- 510. FORRÓ PÁL: Az aktu-dell
- 511. GERGELY MARTA: Téves kapcsolás
- 512. JUHÁSZ LAJOS: Nyomtanul eltűnt
- 513. AKOS MIKLÓS: A szobalány randevuja
- 514. GÖRÖG LÁSZLÓ: A fekete dominó
- 515. VÉGH GYULA: Nehéz jónak lenni
- 516. T. THURY ZOLTÁN: L. Z. 41' mégis felrepül
- 517. FORRÓ PÁL: Muszáj hazudni
- 518. REJTŐ JENŐ: A fekete kapitány
- 519. JUHÁSZ LAJOS: A tolvaj házassága
- 520. GOSZTONYI ADAM: Egy nő miatt...
- 521. LENKEI SÁNDOR: Vas János boldog napjai
- 522. LELESZY BÉLA: Az elrabolt völgy
- 523. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Új mese az írógepről
- 524. NAGY KÁROLY: Gaston, a gazember
- 525. NÓGRÁDI BÉLA: Kétfős szereposztás
- 526. GOSZTONYI ADAM: Nem bűnös...

nt
ent

ay
6,
or,
in,
in,
ly
za.
ly,
za-
ar
ly.
za,
gy
ne,
66.
66.
ly
37.

